

2325-

കേരളപദ്യപാരാവലി

(ആറാം ഫാറത്തിലേക്കു്)

തീരുവിരാംകൂർ-കൊച്ചി ഗവണ്മെൻറു നിയമിച്ച
കമ്മിറ്റി തയ്യാറാക്കിയതു്.

1213

ചില 0-8-0

കേരള പദ്യപാഠാവലി

ആറാം ഘാത്തിലേക്ക്

തിരുവിതാംകൂർ-കൊച്ചി ഗവണ്മെൻറ് നിയമിച്ച
കമലാദി തയ്യാറാക്കിയത്

(പകർപ്പവകാശം ഗവണ്മെന്റിന്)

1952

വില 8൩.

രണ്ടാം പതിപ്പ്

1952 ജൂൺ

കമ്മിറ്റി അംഗങ്ങൾ

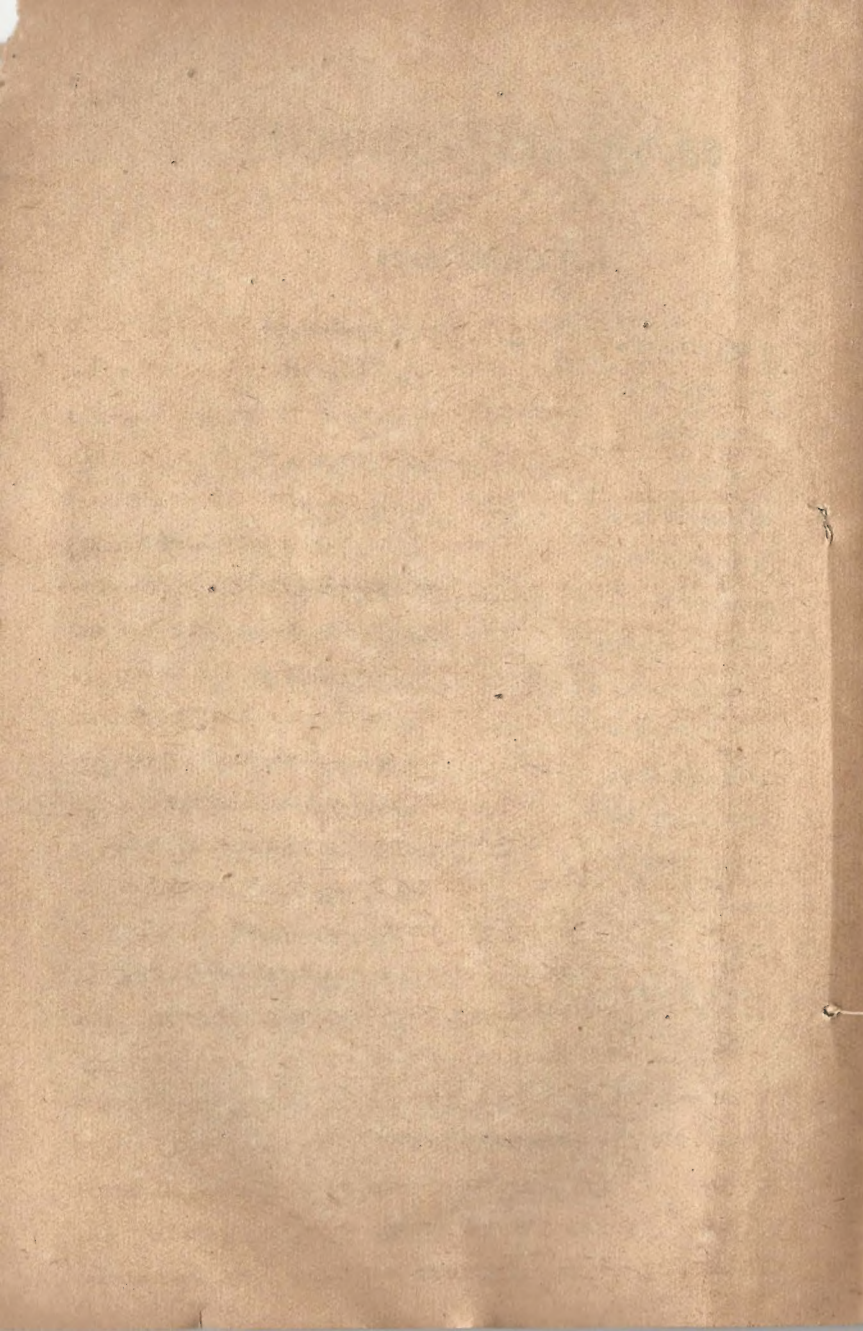
1. വെണ്ണിക്കുളം ഗോപാലക്കുറുപ്പ്
2. ശുരനാട്ടു കുഞ്ഞൻപിള്ള
3. പി. ശങ്കരൻനമ്പ്യാർ
4. എൻ. ഗോപാലപിള്ള
5. ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ് (കുന്തവിനർ)

PUBLISHED BY THE SPECIAL OFFICER FOR TEXT BOOKS
FOR THE GOVERNMENT OF TRAVANCORE - COCHIN

കേരള പദപരമ്പര

വിഷയവിവരം

1.	അത്രാവചനം	—	കുമാരനാശാൻ
2.	എന്റെ ഭാര്യ	—	വള്ളത്തോൾ
3.	വഞ്ചിനാട്	—	ഉള്ളൂർ
4.	നിമിഷം	—	ജി. ശങ്കര കുറുപ്പ്
5.	മോഹനഗാനം	—	മെണ്ണിക്കുളം
6.	നന്നങ്ങിടികൾ	—	എൻ. വി. കൃഷ്ണചരിയർ
7.	മൺതരി	—	നാലപ്പാടൻ
8.	ദീർഗ്ഘശ്ലോകം	—	കെ. കെ. രാജാ
9.	വിചാരവിപ്ലവം	—	വള്ളത്തോൾ
10.	സൗന്ദര്യലഹരി	—	ചങ്ങമ്പുഴ
11.	ദിവ്യദർശനം	—	ശുരനാട്ടു കണ്ണൻവിട്ടു
12.	തേജാബീജം	—	എൻ. ഗോപാലചിട്ടു
13.	ഒരു വിലാപം	—	വി.സി.ബാലകൃഷ്ണപ്പണിക്കർ
14.	അശ	—	ഇടച്ചിട്ടി
15.	രജനി	—	ശങ്കരൻനമ്പ്യാർ
16.	അയൽവക്കം	—	വി. ഉണ്ണികൃഷ്ണൻനായർ
17.	പ്രഭാതഗീതം	—	കുറുപ്പ്

ആമുഖം.

ഉണങ്ങിയ പോലെ കൊമ്പുകൾ മുരടിച്ചു ഇലകൾ കൊഴിഞ്ഞും ചില കാലങ്ങളിൽ കാണപ്പെടുന്ന ചില മരങ്ങളുണ്ട്. അവയ്ക്ക് അനുകൂലമായ ഋതുക്കാലം ചരട്ടെ; അവയുടെ ശുഷ്കമായ തടം പുതിയ ജീവനപ്രവാഹത്താൽ നനയട്ടെ, പുതിയ ദോഹദംകൊണ്ടു സമ്പന്നമാവട്ടെ; അപ്പോൾ കാണാം ആ മരങ്ങൾക്കു പച്ച പിടിക്കുന്നത്; പുതിയ കൊമ്പുകളും ചില്ലുകളും വെട്ടിപ്പറപ്പെടുന്നത്, അവ തളിർക്കുകയും പൂക്കുകയും കായ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നത്. ഭാരതീയജീവിതത്തെ ജാഡ്യവും ആലസ്യവും ബാധിക്കുകയും അതു പാരതന്ത്ര്യത്താൽ ശുഷ്കവും ജിർണ്ണവുമാവുകയും സംസ്കാരസമ്പത്തു ഇവിടെ വിരളമാവുകയും ചെയ്തപ്പോൾ നമ്മുടെ പ്രാദേശികസാഹിത്യങ്ങളുടെ ശക്തിയും ചൈതന്യവും പ്രക്ഷിണമായിത്തീർന്നു. അവയുടെ വളർച്ച നിന്നതുപോലെ തോന്നുന്ന ഒരു ഘട്ടം വന്നു. എന്നാൽ നവീനവിദ്യാഭ്യാസം സാമൂഹികമാകയും ഭാരതത്തിന്റെ ദേശീയബോധം ഉണരുകയും സംസ്കാരീകാഭിമാനം തെളിഞ്ഞുപറക്കുകയും ചെയ്തതുടങ്ങിയ താഴെപ്പറയുന്ന സ്ഥിതിക്കു പെട്ടെന്നു മാറ്റം ഉണ്ടായി. ശാസ്ത്രീയവിജ്ഞാനത്തിന്റേയും വൈദേശികസാഹിത്യങ്ങളുടേയും സ്വാധീനശക്തി ഈ പരിണാമത്തിനു പ്രേരകമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. മഹായുദ്ധങ്ങളുടേയും രാഷ്ട്രയിലുണ്ടായ ആത്മീകസാമൂഹ്യവിപ്ലവത്തിന്റേയും അനുഭവങ്ങൾ

ലോകത്തിൽ തുറന്നുവിട്ട ആശയങ്ങളും നവോത്ഥാനത്തിനു കുറച്ചൊന്നുമല്ല സഹായിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഇതിന്റെ എല്ലാം ഫലമായി ഭാരതീയസാഹിത്യങ്ങൾക്ക് അഭൂതപൂർവ്വമായ വികാസം സംഭവമായിരിക്കുന്നു.

ഈ നവോത്ഥാനത്തിന്റെ ഫലനം കേരളീയസാഹിത്യത്തിൽ ആരംഭിക്കുന്നത് കേരളവർമ്മവലിയകോയിത്തമ്പുരാന്റെ കാലഘട്ടത്തോടുകൂടിയാണെന്നു തോന്നുന്നു. പദ്യത്തിലും ഗദ്യത്തിലും ഒരു വലിയ പേലിയേറാത്തന്നെ അന്നു പ്രത്യക്ഷമായി. പക്ഷേ, കവിതയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അത് അനുകരണത്തിന്റെയും വിവർത്തനത്തിന്റെയും ഭംഗമായിരുന്നു എന്നു സാമാന്യമായി പറയാം. പണ്ഡിതസാർവഭൗമനായ കേരളപാണിനിയുടെ നേതൃത്വത്തിലാരംഭിച്ച നിരൂപണം നവീനമായ അഭിരുചിയുടെ നാനിധായിത്തീർന്നു. വസ്തുപരതയിൽനിന്നു ഭാവപരതയിലേക്ക്, സങ്കേതങ്ങളിൽനിന്നു നവീനകല്പനകളിലേക്ക്, ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്ന് ജീവിതത്തിലേക്കു ഭാഷാകവിതയെ ആകർഷിച്ചത് മഹാകവി കുമാരനാശാനാണ്. അങ്ങനെ 'കാല്പനിക' പ്രസ്ഥാനത്തിലെത്തിയ സാഹിത്യത്തെ വികാരസുരഭിലങ്ങളായ ഭാവഗീതികൾക്കൊണ്ടു മഹാകവി വള്ളത്തോളം അനുയായികളും വികാസപരവും വിചിത്രവുമാക്കി. നവോല്പ്ലവങ്ങളുടെ കല്പനകളിൽ ജാഗരുകനായിരുന്ന മഹാകവി ഉള്ളൂരും ഈ സന്ദർഭത്തിൽ സ്ഥാനീയനാകുന്നു. പ്രേമ മുതലായ ഉൽകൃഷ്ടഭാവങ്ങളുടെ ആദർശാത്മകമായ ചിത്രണം, പ്രകൃതിലാവണ്യത്തിന്റെ അത്ഭുതാകലിതവും ഭാവനാരമ്യവുമായ നിരീക്ഷണം, മനു

ഷ്യന്റെ സാമൂഹ്യവും വ്യക്തിപരവുമായ ജീവിതത്തിന്റെ വിമർശനം, പൗരാണിക കഥാസന്ദർഭങ്ങളുടേയും പാത്രങ്ങളുടേയും നവീനരീതിയിലുള്ള ആവിഷ്കരണം, ഇങ്ങനെ ചിലതിലാണ് നമ്മുടെ കവികൾ ഉത്സുകരായിത്തീർന്നത്. ഗാന്ധിജിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ ഇന്ത്യൻസ്വാതന്ത്ര്യസമരം രൂപമെടുത്തതോടുകൂടി നമ്മുടെ ദേശീയാഭിലാഷങ്ങളുടെ സജീവപ്രതിധ്വനികളും ഭാഷാകവിതയിൽ മുഴങ്ങിത്തുടങ്ങി.

കവിതയുടെ അന്തഃസത്വം ചൈതന്യവത്താവുക മാത്രമല്ല ഈ നവോത്ഥാനത്തിൽ സംഭവിച്ചത്; അതിന്റെ ബാഹ്യരൂപത്തിലും വന്നിട്ടുണ്ട്, ആശാസ്വമായ പരിവർത്തനം. വൃന്ദാവസ്ഥയുള്ളവർക്കുള്ളിലും കൃത്രിമങ്ങളായ അലങ്കാരകല്പനകളിലും അലസങ്ങളായ ഉപദേശങ്ങളിലും കവികൾക്ക് ഇന്നു കൗതുകമില്ലാതായിരിക്കുന്നു. കവിതയിൽ കഥാകഥനശില്പം സ്വാധീനമാക്കേണ്ട ഒന്നാണെന്ന് ഇന്ന് അവർ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ട്. വികാരവൃഞ്ജകങ്ങളും ആശയചിത്രണക്ഷമങ്ങളുമായ പദങ്ങളും വൃത്തങ്ങളുമാണ് കവിയുടെ ഉപകരണമെന്നും അയ്യയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യവും നിഷ്പന്നവുമായ വിനിയോഗം രൂപശിൽപത്തിന് അത്യന്താപേക്ഷിതമാണെന്നും ഭാവരൂപങ്ങളുടെ അഭ്യുദയമായ ഇണക്കത്തിലാണ് കവനത്തിന്റെ വിജയമെന്നും അവർ ഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഗീതം (Ode) ഗീതകം (Sonnet), ഗാനം (Song), വിലാപം (Elegy) ഇങ്ങനെ പല ശാഖകളിൽ വളർന്നുവരുന്ന ഭാഷാപദ്യസാഹിത്യം അനുഭവങ്ങൾ

ളുടെ ആവിഷ്ക്കാരത്തിലും പല വൈചിത്ര്യങ്ങൾ സാധിനമാക്കിയിരിക്കുന്നു.

നവീന ഭാഷാകവിതയുടെ ഉൽകൃഷ്ട മാതൃകകൾ സങ്കലനം ചെയ്തു, പാഠശാലകളിലെ ഉപയോഗത്തിനുവേണ്ടി പ്രസാധനം ചെയ്യാൻ ഗവണ്മെന്റിൽ നിന്നു നൽകിയ നിർദ്ദേശത്തിന്റെ ഫലമാണ് ഈ മൂന്നു പത്രസമാഹാരം. ശ്രീ. വെണ്ണിക്കുളം ഗോപാലക്കുറുപ്പ്, കവിതിലകൻ പി. ശങ്കരൻനമ്പ്യാർ, എൻ ഗോപാലപിള്ള, ശ്രീരനാട്ടു കഞ്ഞൻപിള്ള, ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ് ഇവർ അംഗങ്ങളായ ഒരു കമ്മിറ്റിയാണ് കവിതകൾ തിരഞ്ഞെടുത്തത്. വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ഭാവനാചക്രവർത്തനത്തെയും സൗന്ദര്യബോധത്തെയും ധർമ്മീകമനോഭാവത്തെയും വികസിപ്പിക്കാൻ സഹായിക്കുന്ന സന്ദർഭങ്ങൾ എടുത്തു ചേർക്കുന്നതിനു ഞങ്ങൾ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഹൈസ്കൂൾക്കാക്കളിലേക്കുള്ള പാഠ്യഗ്രന്ഥമാകയാൽ സാഹിത്യത്തിലെ അഭിനവപ്രവണതകളെ മുഴുവൻ ഈ സമാഹാരങ്ങളിൽ പ്രതിബിംബിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള സാതന്ത്ര്യം ഞങ്ങൾക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. എങ്കിലും ആധുനിക ഭാഷാകവിതയുമായി ആശാസ്ത്രമായ പരിചയം സമ്പാദിക്കുവാൻ അല്പേതരാക്കുക ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ സഹായകമാവുമെന്ന് ഞങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നു.

ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ്,
കൺവീനർ.

കേരള പദ്യപാരമ്പര്യം

യാത്രാവിചാരം

മതി തിക്ഷിണശരങ്ങളേ! ശ്രമം;
ക്ഷിതമേലോ മരവിച്ചൊരൈൻമനം;
കുതികൊള്ളുക ലോകചക്രമേ!
ഹതയാഃ സീതയെയിങ്ങു തള്ളുക.

1

ചരിതാത്മതയാർന്ന ദേഹിയിൽ
തിരിയേശ്ശോഭനമല്ല ജീവിതം
പിരിയേണമരണിൽ നിന്നുടൻ
ശരിയായിക്കളി തീർന്ന നട്ടുവൻ.

2

വനഭൂവിൽ നശിപ്പു താൻപെരും
ധനമന്യാർത്ഥമകുന്നു ശാലികൾ,
ഘനമാറുകിടപ്പു മുത്തുതൻ
ജനനീശുക്തികൾ നിക്ഷയങ്ങളിൽ.

3

തെളിയുന്നു മനോനഭസ്സനി-
ക്കൊളിവിശുന്നിതു ബുദ്ധിമേൽക്കേൽ
വെളിവാഴ് വിലസുന്നു സിന്ധുവിൽ
കളിയാഴ് ചെന്നണയുന്നൊരിനലി.

4

ഇനി യാത്രപാഞ്ഞിടട്ടെ ഹാ!
ദിനസാമ്രാജ്യപതേ! ദിവസ്സതേ!
അനിയന്ത്രിതദീപ്തിയാം കതിർ-
ക്കനകാസ്രാവൃതനാം ഭവാനു ഞാൻ.

5

സുസിതാംബരനായി പൂലനായ്
ബിസിനിതത്തുമരിചികേശനായ്
ലസിതസ്മിതനായ ചന്ദ്രികാ-
ഭസിതസ്തോത! മൃഗാഭ! കൈതൊഴാം.

6

അതിഗാഢതമസ്സിനെത്തരം-
ന്നെതിരേ രശ്മികൾ നിട്ടി ഭൂരൂപ
ഭൂതി കാട്ടുമുഡക്കളേ! പരം
നതി നിങ്ങൾക്കതിമോഹനങ്ങളേ!

7

സ്വയമന്തിയിലും വെളുപ്പിലും
നിയതം ചിത്രവിരിപ്പു നെയ്യടൻ
വിയഭാലയവാതിൽമുട്ടമെൻ-
പ്രിയസന്ധ്യ! ഭവതിക്കു വന്ദനം!

8

രമണീയവനങ്ങളേ! രണൽ-
ഭേരവ്യാകുലമാം സുമങ്ങളേ!
കൂമമെന്നി രസിച്ച് നിങ്ങളിൽ
പ്രമദംപൂണ്ടവർ യാത്ര ചൊൽവു ഞാൻ.

9

അതിരമ്യബഹിർജ്ജഗത്തൊടി-
ന്നഥവാ വേർപിരിയേണ്ടതില്ല ഞാൻ
ക്ഷിതിയിൽ തനുചരുമെൻ മനോ-
രഥമിബ്ഭംഗികളോടുമൈക്യമാം.

10

ജനയിത്രീ! വസുന്ധരേ! പരം
തനയസ്സഹമൊടെന്നേയേന്തി നി
തനതുജപലമഞ്ചഭൂവിലേ-
യ്ക്കനയേ! പോവതു ഹന്ത! കാണു മൂ ഞാൻ.

11

ഗിരിനിർദ്ധാരശാന്തിഗാനമ—

ദൂരിയ്ക്കേട്ടു ശയിക്കുമങ്ങു ഞാൻ
അരികിൽ തരുഗുലം സഞ്ചയം
ചൊരിയും പൂർവ്വ നിത്യമെന്റെ മേൽ.

12

മുകളിൽ കളനാദോർന്നിടം
വികിരശ്രേണി പറന്നുപാടിടം
മുകിൽപോലെ നിരന്നു മിന്നമ—
ത്തകടിത്തട്ടിൽ മൃഗങ്ങൾ തുളളിടം.

13

അതുമല്ലയി! സാന്നിദ്ധ്യവിധി—
പുതുതൊഴലി ധാതുരാശിയും
കുതുകം തരുമെന്നുമല്ലഹോ!
പൊതുവിൽ സർവ്വമെന്റെയായിടം!

14

സസുഖം ഭവഭേദശയ്യമേൽ
വസുധേയങ്ങളെ ഞാൻ രമിച്ചിടം
സുസുഷുപ്തിയിൽ— അല്ലയല്ലയെൻ—
പ്രസുവേ! കൂപ്പിയുണന്നു പൊങ്ങിടം

15

തടിനീജലബിംബിതാംഗിയായ്
ക്ഷമയെക്കമ്പിട്ടുവോരു താരപോൽ
സ്നേഹമായ് ഭവദംഘ്നിലിന ഞാ—
നമലേ! ദ്രോവിച്ചുയർന്ന ദീപമാം.

16

പ്രിയരാഘവ! ചന്ദനം ഭവാ—
നയരുന്ന ഭജശാഖ വിട്ടു ഞാൻ
ഭയമാറു പറന്നുപോയിടാം
സ്വയമിദ്യോവിധിലാരാശ്രയം ഭിന്നം.

17

കനമാന്റെഴമണ്ഡമണ്ഡലം
മനയ്ക്കും മണ്ണിവിടില്ല താഴെയോം
ദിനരാത്രികളുറ്റ ശാന്തമാ—
മനഃലസ്ഥാനമിതാദിധാമമാം.

18

തജയ്ക്കൽ പരിപകപസതപനായ്
നിജഭാരങ്ങളൊഴിഞ്ഞു ധന്യനായ്
അജപെരത്ര! ഭവാനുമെത്തുമേ
ഭജമാനൈകവിഭാവ്യമിപ്പദം!

19

ചിന്താവിഷ്ടയായ സിത)

(കുമാരനാശാൻ

എന്റെ ഭാഷ

സന്നിതൃഷ്ടാഞ്ചിതൻ ഗംഭീരശൈലിയും,
സഹൃദിരിതന്നടിയുറപ്പും,
ഗോകർണ്ണക്ഷേത്രത്തിൻ നിർമൂലിതത്വവും,
ശ്രീകൃഷ്ണമാതിൻ പ്രസന്നതയും,
ഗംഗപോലുള്ള പേരാററിൻവിശുദ്ധിയും
തെങ്ങിലുംകായ്നീരിൻ മധുര്യവും,
ചന്ദനൈലാലംഗാദിവസ്ത്രക്കുറുത്തൻ
നന്ദിതാപ്താണമാം തുമണവും,
സംസ്കൃതഭാഷതൻ സ്വാഭാവികജ്ഞയും,
സാക്ഷാൽത്തമിഴിന്റെ സൗന്ദര്യവും,

ഒത്തുപേർന്നുള്ളൊരു ഭാഷയാണെന്ന് ഭാഷ;—
മത്താടിക്കൊരുകഭിമാനമേ, നീ!

മിണ്ടിത്തുടങ്ങാൻ ശ്രമിക്കുന്ന പിഞ്ചിളം—
ചുണ്ടിന്മേലമ്മിഞ്ഞപ്പാലോടൊപ്പം,

അമ്മയെന്നുള്ള രണ്ടക്ഷരമല്ലയോ,
സമ്മേളിച്ചിടുന്നതൊന്നാമതായ്?

മറുളള ഭാഷകൾ കേവലം ധാത്രിമാർ;
മർത്ത്യൻ പൊരമ്മ തൻഭാഷതാൻ!

മാതാവിൻവാത്സല്യഭൂഷം നകർന്നാലേ
പൈതൽക്കൾ പൂർണ്ണവളർച്ച നേടൂ.

അമ്മതാൻതന്നെ പകർന്നുതരുമ്പൊഴേ
നമ്മൾക്കമൃതമുതായ്ത്തോന്നൂ.

ഏതൊരു വേദവുമേതൊരുശാസ്ത്രവും—
മേതൊരുകാവ്യവുമേതൊരാൾക്കും

ഏതിൽ പ്രതിഘോഷമെങ്കിൽ സ്വഭാഷതൻ
വക്ത്രത്തിൽനിന്നു താൻ കേൾക്കവേണം.

ഏറ്റും സ്വഭാഷതൻ ശീകരമോരോന്നു
മുൾത്തൊന്നായ്ചേരുന്നു ചിത്തതാരിൽ;

അനുബന്ധക്കളോ, തൽബഹിർഭാഗമേ
മിന്നിച്ചുനിൽക്കുന്ന തുമുത്തുകൾ!

ആദിമകാവ്യവും പഞ്ചമവേദവും
നിതിപ്പെരുമുപനിഷത്തും

പാടി സ്വകീയരേക്കേൾപ്പിച്ചു കൈരളി
പാടവഹിനയെന്നാർപറയും?

കൊണ്ടാടിനാനാവി ചിന്തനതന്തുക്കൾ—
കൊണ്ടാത്തമോഷയെ വായ്പിക്കായ്കിൽ,
കേരളത്തിന്നീയിരുൾക്കുണ്ടിൽനിന്നൊന്നു
കോറൻ പിടിക്കയരൊതു വേരോ?

എപ്പോൾ വരെയ്ക്കുമിപ്പുവർത്തൻ ഭാഷയ്ക്കു
കെൽപ്പും പരപ്പും നടപ്പുമൊന്നും,
അപ്പോൾവരെയ്ക്കുവരാവതില്ലാത്തവ—
ര, പ്രമുല്ലാശയര, പ്രശസ്തർ.

വിൺമൊഴിയാ മഹാറാണിയെൻഭാഷയ്ക്കു
നന്മ പുലർത്തുന്ന തോഴി പണ്ടേ;
പോരെങ്കിൽ, പ്രിപാത്തരങ്ങളിൽനിന്നുമൊ—
ഭേദം വിദ്യാധനം നേടിയോരായ്

എത്ര പേരില്ലിന്നു നന്മക്കളെ; നിട്ടു—
മത്ര ഭവതി ഭരിദ്വയെന്നോ!

അന്യഭാഷാബ്ധിയിലാണ്ടാണ്ടുമുണ്ടിയ
ധന്യരേ, നിങ്ങൾതൻ വേല പാഴിൽ,

മാൽപെട്ടതിൽനിന്നുപാർജ്ജിച്ച രത്നങ്ങൾ
മാതാവിന്നായിസ്സമർപ്പിയായ്കിൽ.

മെപ്പുകിടാത്തതൻ സൽഗ്രന്ഥക്കുത്തിനെ—
ഞെല്ലു ശമിപ്പിച്ചാനാളല്ലാതെ

അല്ലെപ്പൊന്നു കമോലകടംബിനി—
യല്ലയോ നമ്മുടെ ഭാഷയിനും!

എത്ര ലജ്ജാകര, മെത്രാളുവെപ്പും
പുത്രധർമ്മങ്ങൾ മറന്നിടായ്‌വിൻ.

മാതൃഭാഷയ്ക്കിഹ ദാസ്യം നടത്തായ്‌കി—
ലാധിപത്യത്തിന്നു നർഹർ നിങ്ങൾ.

ഭക്ത്യാസ്വഭാഷതൻ കാൽക്കൽക്കുനിയായ്‌കി—
ലത്തലയെങ്ങിനെ പൊങ്ങിനിൽക്കും?

ബുദ്ധിമാന്മാരേ, സ്വഭാഷത്തറവാട്ടിൽ
സ്വത്തുവളർത്തുവാൻ യതാം ചെയ്‌വിൻ.

ആലസ്യത്തിന്നു നിവാപാംബു നൽകവിൻ
ഹാലത്തിലോലും വിയർപ്പിനാലേ!

ഏറെ വാക്കെന്തിനു? നാളെ മുതൽക്കിനി—
ക്കൈരളിതന്റെ ഗുഹാകുളത്തിൽ

പാണ്ഡിത്യഭിക്ഷയ്ക്കായ് വന്നവർ വന്നവർ
ഭാഷയം നിറച്ചേ തിരിച്ചുകൂട്ട.

കേടൊരാൾക്കു ദാരുണീലത്തിലെന്നെന്നേ
കേളീകേട്ടുള്ളവർ കേരളീയർ!

(വള്ളത്തോൾ)

വഞ്ചിനാട്

“നെടിയ മല കീഴേക്കും നേരെഴാത്താഴി മേക്കും
വടിവിലെലുകയായിത്തഞ്ചിടും വഞ്ചിനാടേ!
അടിയനിതരിയിക്കാമബ്ധികാഞ്ചിക്കു നീയേ
മുടിനടുവിൽ വിളങ്ങും മുഖ്യമാണിക്യരത്നം.

1

പരസ്തപരെയശേഷം നിൻപിതാവായ സാക്ഷാൽ
പരശുധരമുനിന്ദ്രൻ വെന്നരോലൊന്നരോലൊ
പരമവർ പരിചാലിപ്പോരു രാജ്യത്തെയെല്ലാം
പരമസുഷമയാളും നീയുമമ്മേ ജയിപ്പൂ!

2

ക്ഷമയിലനപദം നീയിത്തരം ദിഗ്ജയം ചെയ്ത—
തുമരമളവു മേന്മേലഭൂവുഷ്ടിചിമ്നലത്താൽ
പ്രമവേനവിരാജൽ കൽപ്പകപ്പുപരിച്ചി—
ദമരികളതുനിന്മേലപ്പൊഴപ്പോരപ്പൊഴിപ്പൂ.

3

പെരുമഴമുകിൽ വാനിൽസ്സന്തതം പന്തിയായ്വ—
നന്മളിടുവതുകളൊലൂർദ്ധപഭോഗത്തിലേയ്ക്കായ്
തരണികളുണിയും നീ കട്ടിയിൽക്കെട്ടിവച്ചു—
ജ്ജ്വാല പുരികഴലെന്നായ്ത്തോന്നിടും നൂനമാക്കും.

4

അനഘതപെടുമമ്മേ! വത്സലതപത്തിനാൽ നിൻ
സ്തനഗിരികൾചുരത്തും നൽപ്പയസ്സല്ലമെന്വേ
ദിനമനു പരിചാനംചെയ്കയാൽ നിന്നിലുണ്ടോ—
മനവധി ചെറുധാന്യം പുഷ്ടിപൂണ്ടുല്ലസിപ്പൂ.

5

അരിയ തൃണമിന്നങ്ങും നിന്റെ മൈതാനമാകും
ഹരിതപരവതാനിക്കൊക്കുമൽക്കുഷ്ടശിപ്പും

പരിചിന്താദൃഷ്ട്വകഴ്ത്തിപ്പാട്ടു പാടുന്ന പക്ഷി—
 പ്പരിഷയുടെ ജനിക്കേ പാരിതിൽ ചാരിതാത്ഥ്യം! 6

അരികിൽ വളരുന്നൊൾ വാണപ്പൊന്നി നിമിത്തം
 തപരിതമകലയായോരംബുധിക്കും ഗിരിക്കും
 പിരിവത്നിടയെന്തേ നിഷിദ്ധിച്ചു രണ്ടും
 സരിദരജതശ്രീശൃംഖലാപങ്ക്തിയലേ. 7

കരിണികൾ വരിയായ്നിൻ ശിതളചുറ്റായകോലം
 ഗിരിതടികളിലേയ്ക്കേ! സഞ്ചരിക്കുന്ന മന്ദം.
 അരിയസഖികളോടും സേചചുറ്റേപോലതിനേര—
 അരിവയർമ്മണിമാർനിൻനിഷ്കടത്തിൽക്കണക്കേ. 8

വിയതി തരുക്കുംബം മുന്യ ഞാൻ, മുന്യ ഞാനെ—
 ന്നയരുമമലൈശ്വര്യംവാച്ചു നിൻ കാണാത്തു
 നിയതമരിമ കോലം കാളിദാസന്റെ മേയ—
 ക്ഷയൽ പിഴി നടകൊണ്ടിടേണ്ട ഘണ്ടാപഥങ്ങൾ. 9

അലാലുകശലയം നിൻ ശിലുല്ലുന്നമാക്കും
 ലേനിബിഡപഥാശപ്പന്തവിൻ താഴെയായി
 സുലളിതവനപക്ഷ്മിദേധിയാൾക്കുണ്ടു കോലം—
 ഹലകലചിയിൽവായ്പ്പുനിത്യകല്യാണഘോഷം. 10

പരിമളമിളകിടും പട്ടണിപ്പുഷ്പതൽപോ—
 പരിഭവതി കൊട്ടക്കും പകപതോയങ്ങൾ വാങ്ങി
 പരിണതശശിബിംബം പാത്തുതാഞ്ഞെന്നവിൻ നൽ—
 പ്പരിവയ സുഖമേൽപ്പൂ ഭാഗ്യവാന്മാരതികൽ. 11

ഒരു ജലകണമേന്താൻ ചാതകം വാ തുറന്നാൽ—
 പൊതുവെ പലതേക്കും കൊണ്ടലിൻ കൂട്ടുകെട്ടാൽ
 ഒരു യവമണി കിട്ടുൻ കർഷകൻ കയ്യയച്ചാ—
 ലുരുക്കളമുടൻ നി നൂറു നൽകുന്നു തായേ! 12

അടിവിടി പലമട്ടിൽക്കുത്തുവെട്ടുത്തുള്ളി—
 പ്പടി പണി പതിനൊട്ടും കാട്ടിടും കർഷകനും
 മടിയൊരുവക നൽകാൻ മാറുമെന്നിന്നു; ഹിയോ
 ഡടിതി കതകിൽ മുട്ടും ഡിംഭനും കാമധേനു! 13

ഏതിയുടെ കളിവിടാം നിന്റെപാടത്തു ചെന്നെൽ—
 കതിരുകിലിളക്കും പൊന്നിളംതെന്നലമ്മേ!
 അതിൽ മിഴിയണവോൻതൻ ഹൃത്തുമമ്മട്ടിലുക്ക—
 ന്നതിനു മുതിരുമേതും പക്ഷപാതം പെടാതെ. 14

അരുളമെവിടെയും നീയെങ്കിലും നിൻമഹത്വ—
 പൊതുവെ പുലരുവോരിക്കേന്ദ്രസാർവ്വത്തിലെത്തി
 തിരുവടിമലർ കൂപ്പിശ്ശാശ്വതാനന്ദതിത്ഥം
 തെരുതെരെ നുകരാത്തോൻ ശുഭചാർച്ചാകനമ്മേ! 15

വലവുമിടവുമോരോ തോടൊടൊന്നിച്ചു കാന്തി—
 കലവികൾകലരുന്നിൻകായലിൻപംക്തി കണ്ടാൽ
 നലമൊട്ടുതിരുമെയ്യിൽക്കീർത്തിമുദ്രാനിബലം—
 മലതരമണിഹാരം പോലെ തോന്നുന്നു തായേ! 16

കുമതി വരുതിയെത്തി സ്വാമി ഹൃദയം തോപ്പാം
 ക്ഷമയുടെയരികത്തേക്കെത്തിനോക്കിച്ചിടാതെ

അമല സുഷമ മേവം മാളികേ! നാളികേര—
 ഭൂമഭേദർ തലവൊക്കിക്കാവൽനിൽക്കുന്നു ചുറ്റും. 17

വിനതയുടെ വിഷാദം നിക്ഷമാനായ് ക്ഷണം ത—
 തനയനമൃതകുടുംഭം പണ്ടുപോയ്ക്കൊണ്ടുവന്നു;
 ജനകജനനിമാർതൻ ദുഃഖമാറിട്ടുവാനി—
 തനയരയുതലക്ഷിതൽപടം പോയിട്ടു. 18

പരിചിൽ വിഭവമാളും തോട്ടമോദരാനുമോദരം
 പെരിയൊരു തറവാട്ടിൽപ്പെട്ട കാർന്നോർക്കണക്ക
 അരികിലണയുവോരെപ്പൂഗതാംബുലമേകി—
 തപരിതമുചിതമമ്മേ! സൽകരിപ്പാനിരിപ്പൂ! 19

വളരെ വിഭവമേന്തും നിന്നിലെത്തോപ്പുകാണ—
 നളവ'തളുക'യെന്നായ്ത്തോന്നിയോ വന്നിറങ്ങി
 നളനൊടണവതിന്നായ് രംഭ നിൽക്കുന്നു മേന്മേൽ—
 കളുരുചി കളിയാട്ടം കളുപത്രാളിചാർത്തി? 20

മരുവുമൊരുവനമ്മേ! മാതൃഭവണവനാൽ—
 പ്പെരുകമവനതിങ്കൽ സ്നേഹമെന്നൊപ്തവാക്യം;
 കരുണയൊടനിശം നി കാക്കിലും നന്ദിയെന്റേ
 മരുവുക പതിവാം നിൻ മക്കൾ കാക്കോടകന്മാർ. 21

തിരുവുക ചെറുതോക്കെക്കണ്ണിലാനന്ദബാഷ്പം
 പെരുകിയുമുടലെങ്ങും കോറുമയിർക്കൊണ്ടുമമ്മേ!
 നിരുപമതരമാകും ശുദ്ധനിർചാണമായോ—
 രതവിയിലടിയത്തിന്നുള്ള തുള്ളിക്കളിപ്പൂ. 22

അടിയനിനിയുമുണ്ടോ ജന്മമെന്നാലതെല്ലാം —
 മടി മുതൽ മുടിമോളം നിന്നിരിക്കട്ടെ തായേ!
 അടിമലരിന്നപേണം താങ്ങുവാൻ; മറ്റൊരേട—
 ഞടിയുവതു ഞെരുക്കം മുക്തി സിദ്ധിക്കുവോളം. 23

സതി! കനിവിനൊട്ടം പൊന്നൊന്നായിണ വരയ്ക്കും
 പതിവിനാശപദശേഷം മറ്റൊന്നി പേരാറിയല്ലേ;
 ഇതിന്നു പകരമെന്താം? നിന്റെ കാൽക്കൽ
 ക്ഷിതിയിലനിശമമ്മേ! നിൽക്കുമകൃതദാസ്യം. 24

പരമപുരുഷശയ്യേ! ഭാരതക്ഷോണിമെഴുവേ!
 പരശുജയപതാകേ! പത്മജാസ്യത്തശാലേ!
 പരമിദ്ധനുസഹായം പാരിലാക്കേളൂ? നിയേ
 പരവശയകാരിപ്പാലാംചെയ്ക തായേ” 25

ഉമാകേശം)

(ഉള്ളൂർ.

നിമിഷം

(1)

ജീവിതപ്പുഴിലെത്തേൻ നരകനാങ്ങനെ
 താവിന കെഴുതുകൾ പാരിപ്പാറി
 നിരവം പോകുന്ന കൊച്ചുനിമിഷമേ!
 ചോരനാം നിന്റെ ചിരകളെ
 കോരമയിർ കോലും തൻമൈകച്ചിലാക്കാനെൻ
 കോമളഭാവന മോഹിക്കുന്നു.

ചുംബിച്ചു ചുംബിച്ചെൻ ഔഞ്ചി പടമവാൻ
 ചെമ്പുമി മുഗ്ദ്ധയെ വഞ്ചിക്കൊല്ലേ!
 കാലിന്ന കെട്ടട്ടേ നേരിയ വാക്കിന്റെ
 നൂലിനാലോമനേ! നോചിക്കാതെ.

(2)

കൊഞ്ചുമി മുഗ്ദ്ധിക സൂക്ഷിച്ചുനോക്കട്ടെ
 പിഞ്ചുചിരകിണേലക്ഷമരായ്.
 എണ്ണിയൽ തിരാത്ത വർണ്ണ വിശേഷങ്ങൾ
 കണ്ണിരപ്പാർദ്ദമാമിച്ചിറകിൽ
 മാനവമാനസച്ചായങ്ങളാകിന
 നാനാവികാരങ്ങൾ ചേർത്തതല്ലി?
 മായികമാകമെ ബാലാങ്ങൾ കാർവിലിൻ
 മാധുര്യം പൂശുചിത്തുമ്പിൽക്കാണുമു,
 ആശയാൽ ചഞ്ചലമായെഴുമാത്താവിൻ
 വേശലമാകിയ വെമ്പലല്ലാം.

(3)

മുമ്പിൽനിന്നെന്നത്തന്നു, പിന്നിൽ മറയ്ക്കുന്നു,
 മിന്നലും ഞെട്ടുന്ന വേഗമോടേ.
 എങ്ങനെയെന്നങ്ങനെയെന്നകാത്തവൈചിത്ര്യം
 തങ്ങമിക്കൊച്ചുനിമിഷമെല്ലാം?
 എങ്ങോളെയെങ്ങോപോയ് മറയ്ക്കുന്നു ഭാഗം —
 യിങ്ങ പകച്ചു മിഴിച്ചു ന്നൽക്കേ?

നോർമ്മയിൽത്തൻവിരൽത്തുമ്പിനേചൊട്ടിയോ-
 നോർമ്മതൻസ്സിഗ്ലാമാം രേണക്കളെ
 പുഞ്ചിരി തുകിയും കണ്ണനിർവാർത്തുമി—
 വഞ്ചിത നോക്കുന്നു മാറി മാറി.

(4)

എത്രമേൽ ക്ഷുദ്രമല്ലോരോ നിമിഷമാ—
 പത്രമടിച്ചതു പാറിപെങ്കിൽ
 എണ്ണിയാലെത്താത്ത ജീവിതസ്സന്ദർഭം
 മണ്ണിലും വിണ്ണിലുമുണ്ടാകുമോ!
 കട്ടിയെ കോണാനാദുനോരമ്മതൻ
 മട്ടിലുഴലുന്ന കർമ്മമെല്ലാം
 തന്നുടെ തന്നുടെയായ ഫലങ്ങളെ—
 ചെപ്പുകണ്ടൊന്നു പുണർന്നിട്ടമോ!
 റിഞ്ചുചിറകിന്റെ കരാറിനാൽ പാപിതൻ
 നെഞ്ചിൽ ജപലിക്കട്ടെ ഭീതിനാളം?

(5)

എത്ര മേൽ ക്ഷുദ്രമല്ലോരോ നിമിഷമാ—
 പത്രമടിച്ചതു പാറിട്ടമ്പോൾ
 അന്ധകടാഹവും മുൻപോട്ടു മുൻപോട്ടു—
 ചണ്ഡമം വേഗത്താൽ നിർത്തിടുന്നു!
 ഓരോ ചിറകടി ജന്തുചിത്തങ്ങളി—
 ലോരോ വിധത്തിൽ പ്രതിലാപനിയ്ക്കേ

കർമ്മ സംസ്കാരത്തിൻ മാറ്റത്തിലൂടെവേ
ജന്മസ്മൃതികൾ ചവിട്ടിക്കേറി,
ചെന്നിട്ടും ജീവിതഘോഷയാത്രയ്ക്കുതു—
തന്നെയൊന്നാകയാനകേളി.

(6)

പിന്നാലെ പിന്നാലെ തൊട്ടുതൊട്ടങ്ങിനെ
വന്നിട്ടും മുഗ്ദ്ധമലനങ്ങളേ,
നിങ്ങൾ പരത്തും ചിറകിൻ നിഴലല്ലി
ങ്ങൾതന്നത്തുതമായ വാനം?
നിത്യമായ് നിശ്ചലമായതു കാണുന്നു;
സത്യമായ് തോന്നുന്ന മിഥ്യ മാത്രം!
കുഞ്ഞിച്ചിറകടിക്കാറിനാൽ ഗോളങ്ങൾ
മഞ്ഞിൻകണികപോൽ കമ്പിക്കുന്നു;
മാനവശക്തിതൻ ഗർവത്തിൻ സാഗ്രാജ്യം
മാറാലു പോലെ വിറച്ചിടുന്നു!

(7)

ജീവിതത്തിൻ പഴവൃക്കൾ കൊഴിഞ്ഞാലെ—
ന്തിവിധമുള്ള ചിറകടിയാൽ?
നൂറുനൂറായിരമല്ല പരിണാമ—
നൂതനഭംഗികൾ മൊട്ടിടുന്നു!
അംബരമധ്യം തിളക്കുന്നൊരാഴിതു—
ബിംബവും കെട്ടുപോമെങ്കിലാട്ടെ,

അക്കരയ്ക്കു തിപ്പിടിപ്പിച്ചു മറ്റൊരു

തിക്കട്ടെ യുണ്ടാക്കും സഗ്ഗശക്തി!

മൃതം വെളിച്ചവും പിന്നെയും പിന്നെയും
നേടി വിടർന്നിടം ജീവതങ്ങൾ.

(8)

കൊച്ചുനിമിഷമേ! യാത്രചോദിച്ചുകൊ—

ണ്ടിച്ചിന്ത നിത്തുന്നു, പോവുക നി.

ഞാനടക്കിടുമെൻ കണ്ണുനിർത്തുള്ളി വി—

ണി നൽപ്പിറകു കഴയുമുൻപേ!

തൻചിരപ്രാർത്ഥിതസന്ദേശമുൾത്തിക്ക

സഞ്ചിതകൗതുകമിസ്സന്ദേശം

പൂഞ്ചിരകിഞ്ചേൽക്കേറിക്കുവാൻതക്കൊ

തഞ്ചുമെൻ ഭാഗന ചെമ്പൽ കൊൾവു:—

“ആദർശംതന്നുള്ളിൽ സങ്കല്പമിഹായ ക—
ണ്ടാദേരിച്ചെത്ര നാൾ പോക്കണം ഞാൻ?”

മാടക്കുഴൽ)

(ജി. ഗുരുക്കുറുപ്പ്)

മോഹനഗാനം

പൂവണിമാസവും ശുക്ലപക്ഷവും
 ലാചന്യമേറിയ കാലം.
 അന്നാണു ചെന്നതക്കണ്യേമന്തിലേ—
 യെന്നാമതാ വേണുനാദം;
 നിസ്വരീൽ നിസ്വരമാനന്ദമേറുമ—
 സ്വസ്വരാകാരമാം മോദം;
 കൽക്കലോദ്ധൃതി താനേ വഴിഞ്ഞിട്ട—
 മുൽക്കണ്ഠതൻ സാമവേദം;
 ഭ്രൂതകിന്നരകണ്ഠവിനിഗ്ളള—
 ദ്രാഗവിവശിതോന്മാദം;
 നാകീയസുന്ദരഭാഷയിലൊരൊര
 സ്വാഗതം ചെയ്യുന്ന ഗീതം.

“താരകേ, മന്നാലും മാരുമരാജ്ഞേ,
 താമസമെന്തിതെൻ ഹൃദലേ!”

ഇതൊരുപല്ലവി പിന്നെയും പിന്നെയും
 വരരുവിൽ കല്ലോലമേററി.
 നിത്യവും മദ്ധ്യഹ്നവിശ്രമേഷ്ടയിൽ
 നിഗ്ളളിച്ചിട്ടമി പ്രേമം,
 ഗീതികാമാതിന്റെ കാൽച്ചിലമൊച്ചപോൽ
 പാതിരപ്പാടിപ്പോകും;
 കർണ്ണാഭിരാമമിഗ്ളളനം മുഴങ്ങവേ,
 കന്യകാമന്ദിരം മൂകം;

താല്പര്യമോടുകൂടി കേരളപ്പാൻ കമാൻ്റ് മാർ
വിർപ്പമടക്കിനില്പാകം.

കോലക്ഷേത്രം വിളി കേട്ടുവെക്കാക്കെയും
കോരിത്തരിച്ചുപോയ് മേനി.

ചിത്തമഗ്നിതത്തിൻ മാദകസുരഭ—

മന്ത്രരാത്മാവിലും തിങ്ങി;

മജ്ജാസമിരകത്തിലൊക്കെയുമെന്നൊരു

ജിജ്ഞാസ വർദ്ധിച്ചു പൊങ്ങി:—

“ആ മുഗ്ദ്ധഗാനത്താലാഹവാനം ചെയ്തുമി-
ക്കാമുകൻ കോമളനാരോ?

വേവമാനാക്ഷരോദാരസംഗീതനി—

വേണഗോപാലകനാരോ?”

കന്യാകാവ്യന്ദത്തിനാളിപ്പരന്നൊരു
മിന്നലകത്തു പുളഞ്ഞു;

വിണ്ണിന്മനോഹരനീലിമ കോലമ—

ക്കണ്ണുകളൊന്നു തെളിഞ്ഞു;

രാവും പകലുമനന്യസാമാന്യമാം

രാഗം തിളച്ചുപതഞ്ഞു;

ആ വരശയകർശനവാഞ്ഛയൊൽ

ഭാവങ്ങളെല്ലാം പകൻ;

ചിത്തവും നേത്രവും ചൊൽക്കീഴിലാകാത്ത

പുത്രരെന്നൊന്നുമായ് തിൻ;

മാധവാരോക്കൊക്കെയും ഗായകരാധ്യമാം

നായിക, താനെന്നു തോന്നി.

കോട്ടത്തണലിൽ നിന്നോരോ കമാരിയും
നിട്ടുന്ന് കണ്മന, ചാലേ;
തേട്ടത്തിൽ വന്നിന്ന പാടുന്ന നേരത്തു
കൂട്ടിലെപ്പെങ്കിളി പോലെ.

മന്ദിരാധ്യക്ഷതൻ സൂക്ഷ്മനിഷ്ഠർഷമി
മന്മഥജാലത്തോടോര;
അക്ഷയരോഷമാണൊന്നിനൊന്നുഗ്രമായ്
ശിക്ഷിച്ച ശിക്ഷിച്ചതോര!

‘മാലിക’യ്ക്കാകാംക്ഷ മറാതാ കാണാതെ
മാളികത്തട്ടിലൊന്നോൻ;
തോയജനേത്രയാം ‘മാലിക’യ്ക്കു്തക്കണ്ണ
തോഴിമാരെ വിട്ടുമാറാൻ;

‘ലില’യ്ക്കും ‘ബാല’യ്ക്കും പൊന്തുന്നു കെഴുതുകും
ജാലകോപാതത്തിലെത്താൻ;
‘തങ്ക’ത്തിനാഗ്രഹം തങ്ങലിൽ കൈകോർത്തു
സങ്കല്പസ്വഗ്നതു ലാത്താൻ;

ആരണ്യതാമസ്യമ.ർതൻ നിശാതമാം
കൂരവ്യലക്ഷ്യത്തിൽ കൊണ്ടു;
സങ്കല്പകാമനെ; — കലുരണശാമനെ; —
സ്തംഗീതാരാമനെ; — കണ്ടു
അതെങ്ങങ്ങാ ദൂരെനിന്നായിട്ടെല്ല ത്തിലോ—
രന്ധനാം യാചകവൃദ്ധൻ;
തൻകുഴൽപ്പാട്ടിന്ന മാധുര്യമുണ്ടെന്ന
ശങ്കയേ തോന്നാത്ത ശുദ്ധൻ;

കെട്ടുപോകാറായൊരാളില്ലാവിട്ടിന്റെ
തട്ടിൻപുറത്തങ്ങു താനേ,
ഊതുന്നു നേരം കടന്നുപോകായ് കയറൽ—
ഊഹിച്ചുകൊള്ളുവിൻ ശേഷം.

പുഷ്പപൂഷ്പി)

(വെണ്ണിക്കളം

നന്നങ്ങ ടികൾ

(കേരളത്തിൽ മനുഷ്യവാസത്തിന്റെ ഏറ്റവും
പഴയ ചിഹ്നങ്ങളാണു് നന്നങ്ങാടികൾ (ഞഞ്ഞനാം
കുഴികൾ) കൊടകല്ലുകൾ, മുനിയറകൾ എന്നിവ. കേര
ള സംസ്കാരത്തെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുമ്പോൾ ആദ്യമായി
അനുസ്മരിക്കേണ്ടതു് മനുഷ്യസംസ്കാരത്തിന്റെ ആ
ദിമവാഹകന്മാരായി ഇവ് നാട്ടിലെത്തിയ ഇവയുടെ
നിർമ്മാതാക്കളെയാണു്.)

1.

ഇരുളിലലിഞ്ഞു ചൊലിഞ്ഞു കഴിഞ്ഞി—

ല്ലിനിയുമന്തിക്കതിരുകൾ; കുന്നിൻ—

ചെരിവിലെ നിരവനഗവിശാലത

ചാരിയുറങ്ങി 'നന്നങ്ങാടികൾ'

നിരപാഖ്യേയവിഷാദഭോദര—

നീലിമ നിന്നു വിറച്ചു വായുവി;—

ലൊരുനാൾ ഞാ, നങ്ങൻ ഋഥചിന്തയി—

ലോർക്കൾ നെയ്യുമഴിച്ചു മിരുന്നു.

നന്നങ്ങാടികൾ; ഇക്കല്ലുകളിൽ,
 നൂറാണ്ടുകളുടെയലകളിൽ, മൗന
 പന്നഗമെയ്ച്ചുരുളാർന്നു പുരാതന
 പുരുഷൻ പരാപരനിദ്രയിൽ വാഴ്വു;
 അചര്യൻ നാഭി മൂണാളനുള്ള —
 ഗാധനിഗുഡതയത്തിൻ ചളികളി—
 ലവഗാഹിച്ചു നശത്തുപടന്നതി—
 നാരത്തെൻ ജനിനളിനവുമുളവായ്?

എൻകൺകളിലുട, നായിരമാണ്ടുകൾ
 ഞാത്തിയ മരകളയ, നീക്കല്ലുകൾ:
 കാൺകെ, ക്രൂരമൃഗങ്ങൾ പതുങ്ങും
 കൊടിയവനാത്തരമായ് മാറുന്നു;
 കൃത്രിമനഗവിരൂപന്മാർ, വര—
 കന്തള, റെൻ പ്രപിതാമഹർ കാടിതി
 നത്സംഗത്തിൽ കൊന്നും ചത്തും
 തിന്നും തീനായ് അർന്നുമുയിർപ്പു.

വേട്ട കഴിഞ്ഞവർ തീയിൽ ചുറ്റും
 വെട്ടിവെളിച്ചപ്പെട്ടലർന്നു;
 കെട്ടിമറിഞ്ഞുകിടന്നൊരു വകതീരി
 വെണ്മേ തങ്ങളിലിണചേരുന്നു;

കാട്ടുമൃഗങ്ങൾ, കരോരബുഭുക്ഷാ—
 കാമഭയാകലർ; ഏകിലുമവരിലു—
 മൊട്ടുമിഴിഞ്ഞൊരു ദിവ്യജപലന—
 ജപാലതിളങ്ങുന്നതു ഞാൻ കാണൂ.

5

സപ്തം കാണുന്നുണ്ടവർ, മൃതിയുടെ
 മതിലിന്നപ്പാമുളളൊരമർത്ത്യത,
 ശുദ്ധാഭായ സുഖശാന്തികൾ തളിരിട്ടു—
 മത്തുതജീവിതശാലാലളമികൾ,
 രാത്രിയിലരുണപ്പൊൽക്കുതിരുൽക്കട—
 രോഗവിപത്തിലനാമയഭൂത,
 കത്തുതുടിക്കും വറ്റാധപാനബ—
 ലത്തിൽ മനുഷ്യനിരന്തമഹത്വം.

6

കുന്നകൾ വിട്ടവർ കീഴെയിറങ്ങി—
 ചിതറിടുന്നു, കാടകളവരുടെ
 മുന്നിൽക്കൊടിതാഴുന്നു; മേട്ട കി—
 ഉച്ചവർ വയലുകൾ വിരിയിക്കുന്നു;
 അവരുടെ ജീവിതകലുഷച്ഛോലകൾ
 കത്തിയൊലിച്ചി മലയുടെ പള്ളകൾ
 നിവരെയിടിഞ്ഞു നിരുന്നതിൽ മുളകും
 കുമ്പകം തെങ്ങും തലനിട്ടുന്നു.

തലമുറകളുടെയവിശ്രമചരണത-

ലാഹതവത്സരചക്രഭ്രമണം

മലയുടെ മടിയിൽത്തിരതലും പിൻ-

കടലിൽക്കോളകൾ പൊന്തിക്കുന്നു;

വിത്തുവിത, ചുവർ വിള കൊയ്യുന്നു;

കുത്തിക്കുടലുകൾ ചാടിക്കുന്നു;

വേർപ്പും ചോരയുമൊഴുകി മനുഷ്യനു

വേരുകൾ മണ്ണിൽ മുളച്ചിടുന്നു.

അവർ പണിയുന്നു ഗ്രാമം, നഗരം,

കാവുകൾ; വീടുകൾ, കല്ലിൽക്കൽവെ-

ച്ചവർ കിടന്നു തെളിനിരീനമേൽ-

ത്തോണികൾ നിഷ്പും തോടുകൾ ഹെട്ടുകെ;

ദൈവികമവയുടെ ചരണാസപാസ്ഥയ്!

മാനുഷജീവിതനിമ്നോന്നതത്വ-

ഭൂവിൽ മുഴക്കെ വഴിത്താരകളുടെ

ഞ്യാലാലകൾ നിർത്തിവിരിപ്പും.

മഴ കൈക്കൊണ്ടോരു മറിയത്തുണ്ടു,

മിനുത്ത പരുത്തിത്തൂണിയണിനില-

പ്പഴയെഴുവോരും, കാതുകൾ കുത്തി-

ക്കുടമ വളർത്ത ഫിനിഷ്യനാതും,

അബികൾ പാത്തമാരികളിൽ, പ്പാ-
 യപ്പൽ നയിച്ചു വരുന്നു ഗമയം;
 അവരുടെ പൊന്നും വാളും തോക്കും
 താഴ്വരയിൽത്തിപ്പൊരി ചിതറുന്നു.

10

കടലിൽ കരയിലിരവും ജീവ -
 കടലിൽമീതേ മരണഗഭീരമ
 തടവി, ശ്ലാശപതനിദ്രയിലുന്നു -
 മുങ്ങിയിരുന്ന നന്നങ്ങാടികൾ;
 ഇടയിലൊരന്തി കരിഞ്ഞു കെടുമ്പോ -
 ഉലിയുന്നരാറു, ഞായിരമാണ്ടുകൾ
 ഞൊടിയിൽ മുളച്ചുതളിർത്തു തഴച്ചു
 ഫലിച്ചു നശിക്കുകയും പതിവത്രേ.

11

അരയാൽവിത്തിലൊരരയാൽ പോലി
 നന്നങ്ങാടിയിലൊരു വിശ്വം ഞാ -
 നവലോകിപ്പു സനാതനചട്ടല -
 പ്രാണസ്വരണവിരുതവിലാസം;
 ഇതിൽ ഞാൻ കാണൂ വൈതല്യത്തിൻ
 തല്ലും തടവുകൊണ്ടു നിരന്തര -
 ഗതിയിലെന്ന മനുഷ്യഭൂതം -
 മഹാപരിണാഹവിചിത്രചരിത്രം.

കാട്ടുകൾവെട്ടി, കായലുണക്കി,
 കുന്നും പുല്ലുമിണക്കി, കർഷക-
 നാടികെട്ടിയുയർത്തിയ കെൽപ്പും,
 നൂതനദർശനമൊരുപുണയായ് പൂം,
 പത്തും കൊന്നും വിരും വാങ്ങിയു-
 മൊത്തമകന്നും പ്രതിസങ്കീർണ്ണം
 മർത്ത്യസമൂഹവികസപരബന്ധം
 തീർത്തൊരു ധിഷണയുമിതിൽത്തൊൻകാണൂ

എന്നുടെ ഭാഷയു, മെന്നുടെ കലകളു-
 മെന്നുടെ ധാർമ്മിക മൂല്യവിബോധവു-
 മെൻഭാവനയുടെ തോണിയൊലിക്കും
 യുഗ്ഗമാഖ്യാനമൊന്നിഹിതങ്ങളും,
 എന്റെ ഞരമ്പിൽച്ചാമ്പും ചോരയിൽ
 വാസനയായ്കുന്നൊരഹന്തയും--
 എല്ലാം പണ്ടി നന്നങ്ങാടികൾ
 പണിതവർ നൽകിയ പൈതൃകസാരം.

അവരസ്മൽക്കലവർദ്ധന, രവരുടെ
 ജീവിതസമരസമുന്നതവിഹിക
 ഉധിഭോമിച്ച മനുഷ്യപുരോഗതി
 ദർശനങ്ങളിൽ നന്നുളണഞ്ഞു:

അവരുടെ നിർമ്മൂലതയിൽപ്പുതുക്കണീകരം-
 പൊട്ടിമുളച്ചു പടർന്നിടുവോളവു-
 മൂയിരിൻ മൂടും സ്പന്ദനമൊഴിയി-
 ലിപ്പുകൾക്കുളയുടെ ഹൃദയതലത്തിൽ.

15

ഇരുളിലലിഞ്ഞുപൊലിഞ്ഞുമാഞ്ഞു
 മിക്കതുമന്തിക്കുതിരുക്കൾ: കുന്നിൻ
 ചെരിവിലെ നിഷ്പന്നലനിലവിശാലത
 ചാരിയുറങ്ങി നന്നങ്ങാടികൾ,
 മുകളിൽ മിടിച്ചു താരകൾ, താഴേ
 മാമകഹൃദയവു, മകലത്തൊഴുവര
 മുഖരിതമാക്കിപ്പാഞ്ഞു പതഞ്ഞു
 മാനവജീവിതനിർമ്മാതാക്കൾ.

കേരളഭൂമി അഗ്നിപ്രതിപ്തം (എൻ. വി. കൃഷ്ണവാര്യർ)

മൺതരി

എന്തുകൊണ്ടുണ്ടാണിതുകൈവിരലാലൊരു
 മൺതരി നുള്ളിയെൻ കൈയിൽ വച്ചു.
 ചന്തം തിരളുമാമെച്ചുകവിൾ ചുഞ്ചിച്ചു-
 നന്തിക്കുതിരോന്നമെന്നെപ്പോലെ.

കുട്ടിതൻ സമ്മാനം ദുഷ്ടൻ നകുന്നതി—
 ലൊട്ടിടയ്ക്കു ചീമനും കുട്ടിയായ്പ്പോയ്!
 ആരെയും കൊച്ചുകിടാങ്ങളെപ്പോലാക്കാൻ
 പോരമിങ്ങതു പരമാണവും!

ഭൂമണ്ഡലത്തിനെക്കൊണ്ടിപ്പറയുന്നി—
 തി മഞ്ജുത്രപത്തിലി മൺതരി;
 നമ്മെപ്പോലെത്രയോ ജീവികളുണ്ടാവാം
 കർമ്മത്താൽകൈയ് നൊതു കൊണ്ടിതിലും.

അല്ലെങ്കിലുംബരചാരിതൻ നക്ഷത്ര—
 മല്ലിതോരോന്നുമെന്നാർക്കറിയാം!
 അന്യസൗരഗ്രഹമണ്ഡലമൊന്നിതി—
 ലന്തർഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു വരാം.

പപ്പടപ്രായമാണേതിനോ പൂർണ്ണത—
 യക്കണ്ണിനൊക്കെച്ചെറുതുതന്നെ!

പാരിനിപ്പെരുത്തുതൻ തൻകഴൽതട്ടുമ്പോൾ—
 കോരിത്തരിപ്പതോ മൺതരികൾ?

അപ്പരാശക്തിതൻ വാത്സല്യവായ്പിനെ—
 ത്തപ്പിക്കുരിച്ചിട്ടു മക്ഷരങ്ങൾ
 ബ്രഹ്മാണുകോടിയെക്കൂടി വിളക്കിട്ടും
 നിർമ്മാതാവിന്റെ പശുപ്പോടികൾ

കാരണരൂപത്തിൻ നൽപ്രതിബിംബത്തെ—
 കോണിക്കും കണ്ണാടിയിൽത്തരികൾ?
 എമ്മട്ടു നിങ്ങളെത്തൊട്ടു തലോടേണ്ടു
 ചുമ്മാ വച്ചതായ മൽക്കരങ്ങൾ!

അല്ലെങ്കിലേതൊരു മൺതരിക്കുള്ളിച്ചു—
 മില്ലാത്തതൊന്നുമില്ലെടുമെങ്കിൽ,
 ഇതൊരു കാൽക്കുണത്തികപൊതുങ്ങാതെ—
 യില്ലാരു കാലാന്തരവുമെങ്കിൽ,
 ഇപ്പരമാണവും ബ്രഹ്മാണമൊക്കെയും—
 മെപ്പൊഴുമിങ്ങു ഞാൻ പുൽകിനിൽപൂ!

ചക്രവാളം)

[നാലപ്പാട്ടു നാരായണമേനോൻ

ദീപപയാത്ര

അഴലിൻ കരിനിറം പൂണ്ട മണ്ണിൽ
 നിഴലിച്ചൊരാളുമെന്റെ ജീവൻ;
 കൃതിയും നിയതിയുമെന്റെ കൈകൾ
 അതു രണ്ടും വീശി നടക്കുമി ഞാൻ;

വഴിയല്ലെങ്കിൽ സ്ലിന്റെ പൊന്നിൻകിണ്ണം
 വഴിയുമാ മുന്തിരിച്ചാരുമോളം;
 അഴുകിയ താരങ്ങൾ തങ്ങുമല്ലിൻ—
 വഴിയമ്പലത്തിൽ കിടന്നുറങ്ങും;

എഴുന്നേറ്റുവെക്ക മിഴി തുറന്നാൽ
 പഴയ പടിക്കേ നടക്കും പിന്നെ;

മറവിതൻ മറാപ്പെടുപ്പാൻ മാത്രം
 മറവിയുണ്ടായിട്ടില്ലിത്ര നാളം.
 അവസാനമെന്നെന്റെ ദിർഘയാത്ര—
 ഞ്ഞുവിടെച്ചെന്നെത്തും ഞാനാർക്കറിയാം?

വെള്ളിത്തോണി)

(കെ. കെ. രാജാ

വിചാരിപ്പൂവം

പൂക്കാവിലെത്തേൻകിനിയും മലർച്ചാ -
 ഞെത്രയ്ക്കു സൗന്ദര്യവിശിഷ്ടമാണോ,
 അത്രയ്ക്കു നിൻജീവിതവും പരാർത്ഥ—
 പവിത്രമായ് സുന്ദരമായ് ട്ടേ!

1

സത്യസ്രവത്തിനെളിനീരൊഴുക
 തന്നുത്തടം തന്നിൽ നിറഞ്ഞനിൽക്കെ,
 ആരായ്കയാം പാഴിരുളാൽ പകച്ച
 കൺകൊണ്ടു നാമായതു കാതൽ താറും.

2

നവീനചോകം നെടുശാസ്ത്രനേത്രം
 കൊണ്ടുതാങ്ങുതടം ചുറ്റിത്തുറോക്കി.
 ഇരുപുരപ്പിന്നടിയിൽക്കടന്നു
 തടഞ്ഞു തപ്പി, ചുറ്റുതടം തേടിനോക്കി.

3

അഗാധതയ്ക്കൊപ്പം, മനസ്സതയ്ക്കു -
 മഗ്ദ്ധമല്ലാത്ത മനുഷ്യബുദ്ധി

ശാസ്ത്രം കരുത്തേറിയ കൈകൾകൊണ്ടു
പേർത്തും വിചാരച്ചുരുളാഞ്ഞെറിഞ്ഞു.

4

ഗലീലിയോ, വോൾട്ടെയർ, ഡാച്ച്ചിനെനി—
ജ്ഞിതപ്പിന്ദുർത്ഥൻ ശിഷ്യനെന്നങ്ങൾ നമ്മൾ;
നവ്യാശയത്തിന്നടിയിട്ടാപ്പി—
ചുട്ടിവ്യർ വിശ്രാന്തിയടഞ്ഞുപോയി!

5

കൈക്കൊട്ടുകൊണ്ടൊന്നു കിളിച്ചുനോക്കാ—
നൂക്കര മാമുൽ വിറപ്പുണ്ടു നിൽക്കെ,
സ്വതന്ത്രമാം ചിന്തകൾ ഹന്ത! വെട്ടി—
ക്കിളിച്ചുക്കണ്ടാവു നിഗൂഢതതപം!

6

ഉണർന്നൊന്നിറുന്നമാച്ചു പാമ്പുപോ—
“കൈകിൽ”പ്പദം ഭീരുത്തൻ പ്രണാദം;
പൊട്ടിച്ചെറിഞ്ഞതു ഭയപ്പെട്ടോപ്പൊ
സത്യാഭയം കൊള്ളുകയാണു ലോകം.

7

സ്വാതന്ത്ര്യമാം ത്രാക്ഷരമന്ത്രമല്ലി
സർവാത്മസിദ്ധിജ്ഞാതവിട്ടിടേണ്ടു?
അവിദ്യതൻ പാഴ്ന്നിഴൽ മങ്ങി നിങ്ങി—
സ്തൂത്രപ്രസന്നാകൃതി കാണുമോ ഞാൻ?

8

കയ്പേറെയൂറും ദിനമെത്രയെത്ര
കഴിക്കിലും, മാഴ്കി മയങ്ങിടാതെ,
ഒട്ടക്കുമെന്നോ തെളിതേനൊലിക്ക—
മെന്നോർത്തു യതിപ്പു മഹോദ്യമന്മാർ.

9

ഇരുട്ടു പാകിടുന്ന പാതിരാവി—
 ലുരുങ്ങു തപ്പിത്തടവേറു തന്നെ
 ചരിക്കിലേ, പൊൽപുലരിപ്പരപ്പിൽ
 വിടുന്നു കാണുന്ന വെളിച്ചമേൽക്കൂ.

10

കനത്ത കാർകൊണ്ടലിരുണ്ടിടട്ടേ,
 മിന്നൽക്കൊടുംമേപ്പുകൾ കാട്ടിടട്ടേ,
 മുപ്പാലുലയ്ക്കുട്ടെ മുഴക്ക, മൂക്കിൽ
 മുന്നോട്ടു പൊയ്ക്കൊരുക മുയ്ക്കു ധീര!

11

വാർതികൾ വരനിൽത്തലകാട്ടിടമ്പോൾ
 കാർതിക്കിനിൽപ്പു കണ്ണുളിർപ്പാൻ
 സ്വാർത്ഥത്തിനെപ്പോഴുമുട പിറപ്പാ—
 മസ്തകയെങ്ങാത്തമനതപമെങ്ങോ?

12

സ്വാർത്ഥം പുറത്തു വിടമെങ്ങു? ധർമ്മ—
 ധൈര്യം പൊം ത്വരഗമധൂളിയെങ്ങോ?
 തന്നാതാംഗസ്ഥിതശാസിതാധിൻ
 ശബ്ദം ശ്രവിപ്പോൻ തൂണു ശരീരം.

13

ദോഷം കശക്കിപ്പിഴിമുന്ദൊഴുതി—
 തെളിഞ്ഞു നിൽക്കുന്ന മൂന്നു ഗ്രഹിപ്പിക്കൂ!
 കരിയ്ക്കുവേ ചപ്പില, കല്പമുപ്പാ—
 ടേൽക്കൊണ്ട പൊതിയൊളിചിന്തിടുന്നു.

14

പരന്ന പാർത്തട്ടിയെത്തുവോളം
 തുരന്നുനോക്കിത്തുളയാക്കി നീളേ
 ജളപ്പെട്ടച്ചൊഴികളെത്രയെത്ര
 പൂളിച്ചിടുന്നു പുകയ്ക്കു പായ് വോർ.

15

വാനത്തിലോ വാരിധിതൻ തടത്തിലോ
 വനത്തിലോ വനലതൻ പരപ്പിലോ,
 വാരിപ്പൊഴിപ്പു പ്രകൃതിശി സൗഭം
 വർഷംതന്നെ ഗുണവർഷിയാകണം.

16

(പള്ളത്തു രാമൻ)

സൗന്ദര്യലഹരി

പച്ചിലച്ചാത്തിൻ പഴുതികലുടതാ കണ്മു,
 പത്മിമംബരത്തിലെപ്പുനീറിൻ നേടാട്ടെങ്ങര.

ഇത്തരം സൗന്ദര്യം ഞാൻ നുകരാൻ തുടങ്ങിയി—
 ഒട്ടുകാലമാണെന്നാലിനിയും തീർന്നില്ലല്ലോ!

കാരോരോ ദിവസവുമത്ര നർമ്മമായിട്ടും
 ചാത്തതൊന്നി പോകുമ്പോളുത്തേപ്പതുപോന്നു.

അല്ലെങ്കിൽ പ്രാപവാദികളിവിത്തൊന്നൊന്നാ—
 ജെല്ലാമതിൽമുമ്പേ വെറുത്തുകഴിഞ്ഞതേ.

പൂർണ്ണിമയ്ക്കുവെത്തികൾ സിന്ധുരപ്പൂരം പൂശി—
 പൂവിനെ ചിരിപ്പിച്ചു വന്നെത്തും പുലർച്ചയും;

കുല്ലമൊട്ടുകൾ വാരി വാനികൾ വിതാഴിക്കാ—
 ബുദ്ധാർക്കരീകളായൊന്നും സന്ധ്യാശ്രമിയും;
 വാനിലുല്ലസിപ്പിട്ടും വാർമ്മതിയൊഴുക്കുന്ന
 പൂനിലാവുകൾക്കുള്ളിപ്പൊത്തിട്ടും രുജനിയും;—

എന്തിനിപ്രകൃതിയിൽ സൗന്ദര്യമുണ്ടായു—
 പൊതുവും, നാ, ജീവിതത്തെ മധുരീപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടാ!

കളിത്ത മണിത്തെന്നൽ സൗരഭോന്മാരും പൂണ്ടു
തളിത്ത തരക്കളെ തഴുകിത്തളരവേ;

അന്തരംഗാന്തരത്തിലംബരാന്തത്തെയെന്തി—
ത്തന്തിരകളാൽത്താളംപിടിച്ചു പാടിപ്പാടി;

പാറക്കെട്ടുകൾ തോറും പളംകുമണിചിന്നി—
യാരണ്യപ്ലഞ്ചോലകളാമന്ദമൊഴുകിവ;

മരണം തുളുമ്പുന്ന മലരിനു ചുറ്റും കൂടി
മുരളം തേനിച്ചുകൾ പറന്നു കളിക്കവേ

വല്ലികാന്തടുകൾ നൽപല്ലവാരുകലമായ
ചില്ലിക്കൈയ്യകളാടി നർത്തനം ചെയ്തിടവേ;

അറിയാതവരോട് കൂടി നമ്മളുമേതോ
പരമാന്ദപ്രവാഹത്തിങ്കൽ മുഴുകുന്നു

ഈ വായം മനോഹരവസ്തുക്കളെല്ലാം നമ്മെ—
“ജീവിച്ചു, ജീവിച്ചു” എന്നുൽബോധിപ്പിച്ചു നിത്യം

“നമസ്തേ, നമസ്തേ മൽ സൗരഭ്യം!”—നമ്മോടിയും—
മുക്കും വികസിച്ച് തെടുവീർപ്പിട്ടോതുന്നു.

“മരണമെ മുക്തിനീടുകോമനേ, പിന്നെപ്പിന്നെ
മാവിയ്ക്കുകഞ്ഞയ്ക്കു വീണടിയേണ്ടോരെനെ!”

വാടലുലായരം ചേർത്തുമുച്ചലിഞ്ഞ്ചെ—
രാടാമന്നിനളിതോട് പരിനിർപ്പിച്ചുവെച്ചു.

ജീവിതലാലുകാപ്യത്തിൻപകർപ്പവകാശം
കോലം കരണത്തിനുള്ളതാണെങ്കിലാട്ടെ;

നിത്യസുന്ദരമാകും സ്നേഹഗിതിയാലതു
നിസ്തുലമാക്കിത്തീർക്കാനാവുന്നതാകട്ടെ!

സായാഹ്നം രാഗം പോലെ സർവ്വവും, തേയരും, മായരും
പോയാലോപോയി; - പിന്നെയൊന്നുമില്ലല്ലാം ശൂന്യം
ഇന്നാമുജോ, രില്ലാത്തവരായ്, തീർന്നിടേണം
പിന്നാലെ വരുന്നോക്കൊരന്ധാപേക്ഷണത്തിനായ്.

ഇന്നലെത്തേങ്ങിത്തേങ്ങിയെന്തിനോ കരത്തുതോ-
തിന്നിനിച്ച്രിക്കട്ടെ; — നാളെ ഞാനെഴുതേണ്ടതും
പുതുമേ! വീണ്ടും വീണ്ടും പുൽകുകലോകത്തെനി
‘മതി’യെന്നവളെക്കൊണ്ടോതിക്കാതൊരിക്കലും.

ബാഷ്പാഞ്ജലി)

(ചങ്ങമ്പുഴ)

ദിവ്യദർശനം.

(ക്രിസ്തുവിന്റെ സ്വർഗ്ഗാരോഹണത്തിനുശേഷം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യനായ സെന്റുജോൺ തെ പീശ്ചാസ, നിമിത്തം വത്‘മോസ്’ എന്ന ദ്വീപിൽനിന്നുകൊണ്ടുണ്ടായി. അവിടെ ഒരിക്കൽ അദ്ദേഹം ധ്യാനനിഷ്ഠയിൽ ഇരിക്കുമ്പോൾ ക്രിസ്തുദൈവൻ അദ്ദേഹത്തിനു പ്രത്യക്ഷമായി. ആ ദർശനമാണ് ഇവിടെ കവിതാവിഷയം.)

‘നിത്യനാം ഞാൻ തന്നെ ഭൂതവും ഭാവിയും
സത്യം ഞാനാദി ജനനവും ഞാൻ.

ഈ സ്വരം കേട്ടു ഞാൻ പിന്നിൽ നോക്കിടവേ
ഭാസപരമാരൂപം കണ്ണിൽപെട്ടു.

ഏഴു മനോഹര ദീപിക കണ്ടു ഞാൻ—

നേഴിൻ നടുക്കൊരു വിഗ്രഹവും;

അഞ്ചിതവാസസ്സാലാപാദം മൂടിയും

കാഞ്ചനമേഖലയൊന്നണിഞ്ഞും

മിന്നിയപ്പൊന്നതിരുവടി തൻമുടി
 മഞ്ഞുപോൽ ചെൺമ കലർന്നിരുന്നു.
 അഗ്നിവൃദ്ധ്യുകൾ ഭീപത്തിൻ ജപാലപോ —
 ലുഗ്നിപിപുണ്ടു വിളങ്ങിക്കണ്ടു;
 തുപ്പാദാം ഭാജങ്ങൾ തപ്പസുവർണ്ണത്തി—
 ന്നൊപ്പം സുശോഭനമായിരുന്നു.
 ഗംഭീരമാസപരമംഭോധിഗർജ്ജന —
 ഡംഭം ശമിപ്പിപ്പതായിരുന്നു.
 തൻവലംതൂക്കെയ്യിൽ പൊൻതാരമേഴുന്ന-
 മൻപോടദ്ദേവൻ ധരിച്ചിരുന്നു.
 തപ്പാംശുപോൽ മിന്നും വക്ത്രത്തിൽനിന്നൊരു
 ഭീഷം പീഡാരമാം വാളുയർന്നു.
 നിത്യനവൻ തന്നെ ഭൂതവും ഭാചിയും
 സത്യമവനാഭിയന്തവുമേ.

ii

കണ്ടപ്പോളെൻ പിറവൻ ഞാനത്തിരുവടി-
 രണ്ടിലുൾപ്പെറ്റിച്ചുകൊണ്ടെൻ ധന്യൻ.

“നിത്യനാം ഞാൻതന്നെ ഭൂതവും ഭാചിയും
 സത്യം നിനക്കിനിബീഭിതി വേണ്ട.”

ഏനോതിത്തൻ വലംതൂക്കെയ്യിൽമലചിയിൽ
 ധന്യമായിവെച്ചെൻ ജീപദാതാ

“ജീവിച്ചിരിപ്പവൻ ഞാൻതന്നെ; ഞാൻ തന്നെ
 ഭൂവിചലജീവിതം കൈവെടിഞ്ഞാൻ;

സ്വസ്തുപുസ്തു; നിത്യൻഞാൻ; മൃത്യുവിൻലോകത്തി
പെത്തിലും ഞാനത്രേ പർവ്വതാഗ്രം;

കുണ്ടതും കാണതുമിന്നിനിശ്ചാണതും
വേണ്ടപോൽ ലോകഭരോടോതിടേണം;

എൻകൈയ്യിൽ കാണതാമേഴുതാരങ്ങളും
പങ്കമെഴാത്തേഴു ദൈവമൂതർ

ദീപങ്ങളെഴെണ്ണം കാണതാ മൂതന്മാർ
പ്രാപിക്കും ദേവതാമന്ദിരങ്ങളും.

കുണ്ടതും കാണതുമിന്നിനിശ്ചാണതും
വേണ്ടപോൽ ലോകഭരോടോതിടേണം.

(ശ്രീനാട്ടു കണ്ണൻപിള്ള)

തേജോബീജം

ആകാശദേശത്തിലെങ്ങുനിന്നോ-കരു
തേജസ്സിൻവിത്തു തെറിച്ചുവിണ.

ആവിത്തിനുള്ളിൽനിന്നുംകരകോടികൾ
ആവിർഭവിച്ചു പടർന്നുവിണ.

അപ്പടർപ്പിന്റെ തലപ്പിൽ വിടിച്ചിതു
പൊതുവുതന്നെ കോടനമേറടിമുറ്റം

അമ്മലർക്കോടികൾ മുറും മുതിന്നു
നിമ്നപകുപ്പുനങ്ങളായി.

ആകാശദേശത്തെയാവയനപരം
ആകമൃതാസ്ഥവശാലയാക്കി.

ആദിവൃഷ്ടിയിലൊന്നായിവന്നിത്—
ങ്ങാടിതൃബിംബത്തിന്നാദികന്ദം.

എട്ടൊമ്പതായിട്ടു പൊട്ടിത്തെറിച്ചതു
വട്ടത്തിലാടിക്കാങ്ങി നിന്നു.

അഗ്നോളപംക്തിയിലല്ലമാമൊന്നിലെ—
ത്തിക്കൊൽച്ചുടൊട്ടു മങ്ങിയപ്പോൾ,

പാകൾ പൊന്തിപ്പെടാഞ്ഞു പൊടിപൊട്ടി
ക്കീറിക്കുരുത്തു കാന്താരമായി.

പാരിപ്പാന്നുളളോരാവി തണുത്തുടൻ
ചീരിയലയ്ക്കുന്നോരാഴിയായി.

ആഴിയോളത്തിൽ ഞാനെന്നാരണവായി-
പ്പാഴിലെങ്ങുന്നോ പറന്നുവിണം.

മീനായും പിന്നെക്കരയേറിപ്പാമ്പായും
മാനത്തുപാരിപ്പാവായും,

ജാനായും മെല്ലെ മരഞ്ചാടിയായും ഞാൻ
നാനാജന്മങ്ങൾ കടന്നു നിന്നി.

കോടിക്കണക്കിനു സംവത്സരങ്ങളും
കാടിക്കടന്നു ചെയ്തൊക്കെണ്ടിയന്നു.

വാനരൻ മുത്തു ഞാൻ വാൽപോയ് നരനായി
വാനവനാകാൻ മുതിരുകയായ്.

മാനവജന്മത്തിൽ മാമകലിലകൾ
വാനവന്മാർക്കുമന്യയയേകും.

പാശ്ചാത്യ പുതി ഞാൻ പൂവാടിയായിട്ടു-
ന്നാഴികൾ കൂട്ടിയിണക്കിട്ടു.

ഉഴുതുളച്ചുതിന്നച്ചുതണ്ടിട്ടിടാൻ
താഴുന്നു ഭൂഗർഭഭൂവിലിത്താൻ.

മേൽക്കുമേൽ പെറുത്തു മാളിക തിർത്തു ഞാൻ
മേഘം തുളച്ചു കിളിപ്പിടുന്നു.

മിൻപോലെ നിറവിൽ ഞാൻനിന്നു കാറ്റിലേ
വെമ്പിപ്പറക്കുന്നു പക്ഷിപോലെ.

കാൽക്കുണം കൊണ്ടു പ്രദക്ഷിണം ചെയ്തിട്ടു-
ന്നിഷ്ണോണിച്ചുത്തലിനെൻറ വൃത്തം.

തെക്കേധ്രുവത്തിലേക്കാഴ്ചകൾ ഞാനടൻ
പാർക്കുന്നതിർധ്രുവത്തിൽനിന്നും.

കാലദേശത്തിൻ പരിധികൾ ലംഘിപ്പു
ലീലാവിനോദങ്ങൾ മാമകങ്ങൾ.

എന്നാലുമിതിയുമാധിയമന്നു
വന്നെന്നെ പാട്ടി വരട്ടിട്ടു.

എന്നാലാവാത്തതില്ലെന്നുമെന്നുമേ
എന്നാൽ താനാവതുമെന്നുമില്ല.

എന്നെയുമിവെറും പൂഴിപ്പൊടിയേയും
ഒന്നിച്ചുകോർത്തു കാക്കുന്നതായ്,

എന്നിൽ മിന്നുന്നതായെന്നെമിന്നിപ്പതായ്
കുന്നുണ്ടു തിൻമുന്തിലേഴയി ഞാൻ.

അക്കടലായിട്ടുമുണയെ ഞാനാക-

മിക്കുകിനുള്ളടക്കി നിൽത്താൻ,

ഇത്തുള്ളിവെള്ള മായാഴിപ്പു രപ്പിനോ—

ടൊത്തു പരന്നു വളർന്നുകൊള്ളാൻ

സന്തതം വാഞ്ചരിപ്പേനാ വാഞ്ചരാബിജത്തിൽ

താൻ തങ്ങിനിൽക്കുമോ സാധ്യതയും!

ഹന്ത ഞാനെന്നോളമിത്തിവൃതേജസ്സിൽ
സന്തമസത്തിലുഴന്നീടേണം.

(നവമുകുളം)

(എൻ. ഗോപാലപിള്ള)

ഒരു വിലാപം

തിങ്ങിപ്പൊങ്ങും തമസ്സിൽക്കടലിലൊരു കടം

പോലെ ഭൂചക്രവാളം

മുങ്ങിപ്പോയി മുഴക്കെ, കുളിരിളകുമിളം—

കാറ്റുതാഴുന്ന നിലച്ചു;

മങ്ങിക്കാണുന്ന ലോകപ്രകൃതിയുടെ പകർ-

പ്പെന്ന മട്ടന്നു മൗനം

തങ്ങിക്കൊണ്ടുർദ്ധരാത്രിക്കൊരു പുരുഷനിൽ-

നീടിനാനാടലോടേ.

കണ്ണിൽ കണ്ണിൻ നിറച്ചിട്ടകമിടറിവിടും

വീർപ്പുകൊണ്ടാശു മിന്നി—

തെങ്ങി പ്രാപഞ്ചികക്കോളടിയുടെ നടുവിൽ

പെട്ടു വല്ലാത്ത മുങ്ങി,

ചാരംപോലേ വിളത്തോരുടലിവയൊടുമ —

പുരുഷൻ ഹന്ത വിദ്യുൽ —

സാരത്തിൻ ചിത്രയാലൊട്ടികമൊരുവെറും

പാവയെപ്പോലിരുന്നു.

5

ഒന്നോ രണ്ടോ മണിക്കൂറിട മനമായി —

മട്ടിലെന്തൊക്കെയോ ചെ —

യുനോളംതള്ളുമാർത്തിക്കടൽനടുവിലെന്നി

റായവൻ നിന്തി നോക്കി,

പൊന്നോമൽച്ചെവകത്തിൻ മലരടിപണിയും

കാത്തതൻമെയ്യ മെല്ലെ —

ത്തന്നോടൊപ്പിച്ചുമന്തിത്തഴുകിയൊരുവിധം

ഗദ്ഗദം പുണ്ടുരച്ചു: —

6

“മാനം, മര്യാദ, മാനുപ്രണയമധരമാം —

ശീല,മൊക്കുന്ന മട്ടിൽ —

ദ്രാഹം തൊട്ടുള്ള നാനാഗുണവിഭവമിന്ന —

ങ്ങിട്ടമെൻപ്രാണനാഡി!

ജ്ഞാനധ്യാനൈകരൂപാമൃതമണയുവതി —

നുള്ള നിന്നന്യയാത്ര —

സ്നാനം കൈവരട്ടേ, തവവിമലകഥാ —

വസ്തു ശേഷിച്ചിടട്ടേ.

7

സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടു കൂടി സ്വയമുയരമൊരി —

നിന്റെ ജീവൻ ക്രമത്തിൽ

കൈ തന്നുംവെച്ചു വാനോർ വനിതകളുള്ളി —

ടു ഒന്നൊരഗ്രാസനത്തിൽ

ആതങ്കം വിട്ടു മിന്നി, ക്കിളികളിളകും—

നന്ദനത്തോപ്പിലേത്തും

ഗീതത്തോടൊത്തു പുത്തൻ മണമണിയുമിളം—

കാറ്റു തെല്ലോറിടട്ടേ.

8

ആശാവേശം നിമിത്തം ചിലതിവനരചെ—

യുന്നതത്രേ മരിച്ചാ—

ലേശാൻപോകും യഥാർത്ഥസ്ഥിതികളരിയുവാ

നാർക്കുമയ്യോ! ഞ്ഞെക്കും;

ദേശാചാരാനുസാരം സൂക്രതഫലമെടു—

ത്തിടുവാൻ തത്പചിന്താ—

ലേശാലോലം മനസ്സിന്നനമതി കാര്യം,

തത്പമോ ഭിന്നഭിന്നം.

9

ദേവനാരുള്ള നാടും നരകവുമിവിടെ—

ത്തന്നെയൊന്നെന്നു വന്നാ—

ലാവട്ടേ; നാം നയിച്ചു പ്രണയമസൃണമി-

ജീവിതം സ്വർഗ്ഗതുല്യം;

ജീവൻ മേലിൽ സുശീലേ ജനനമണയുമെ—

നാകിലിന്നാമൊരേമ—

ട്ടേവം താൻ ചേരുമപ്പോളമിതപരചിദാ—

നന്ദകന്ദം ഭൂജിക്കാം.

10

താരുണ്യത്തുള്ളലാലോ, തരുണമനമിള—

ക്കുന്ന ഗാനങ്ങളാലോ

പേരുണ്ടാക്കാൻ തുനിഞ്ഞില്ലിവനിലകമലി—

ഞ്ഞുള്ള നീയെന്ന മൂലം,

ആരും വാഴ്ത്തില്ല; എന്നാകിലുമൊരുസമയം—
ത്തള്ളത പ്രേമസാരം

ചേരും നിൻ ജീവ പുത്തപ്പുതുമ പുതിയ—

പാറത്തിലൊന്നായിരിക്കും. 11

സാരാനർഗ്ഗ് ഘപ്രകാശ പ്രചുരിമപുരളം

ദിവ്യരത്നങ്ങളേറെ—

പ്പാറാവാരത്തിനുള്ളിൽ പരമിതധനിയും

കുന്ദരത്തിൽ കിടപ്പു;

ഘോരാരണ്യച്ചുഴൽക്കാറ്റടികളിലിളകും

തുമണം വ്യത്ഥമാക്കു—

നോരാപ്പു വെത്രയുണ്ടാ, മവകളിലൊരുനാ—

ഉളന്നു കേളിപ്പെടുന്നു. 12

ഭൂയിഷ്ഠം റാണി പത്മാവതിയുടെ വിപുല—

സൈന്ധവ്യസമ്പത്തു, ലക്ഷ്മി—

ബായിക്കുണ്ടായ യുദ്ധപ്രവണത, സരളാ—

ദേവിതൻ വാഗ്വിലാസം,

നിയിത്തം നിർമ്മലസ്മിഗുണ മഹിമകളാൽ

പൂർണ്ണയായ് വാണിരിയ്ക്കാം;

വായിപ്പാനാവതാനോ ഹൃദയനിലവെറും

മാംസദൃഗപിക്ഷണത്താൽ? 13

ഏതായാലും കൃതാന്തൻ നിജകഠിനകരം

നിന്നിൽവെച്ചു, തുഷാര—

ശ്രീതാപം മഞ്ജു മന്ദസ്മിതമണിയുമിളം—

ചുണ്ടറങ്ങാതെയായി,

വീതായാസം വിലോലായതമിഴിയിലൊഴും
കാന്തിമണ്ഡി, കടുക്കും.

വാതാവേശാൽ പ്രപഞ്ചത്തിരയടിയിലക—
പ്പെട്ടു നീ മോട്ടിലായി.

14

ആകപ്പാടേ വിമർശിച്ചറിയുവതിനസാ—
ദ്ധ്യങ്ങളാകുന്നു നാനാ—

പാകം പാറുന്ന ദിവ്യപ്രകൃതിയുടെ വികാ—
രങ്ങൾ വിശേഷാൽത്തരങ്ങൾ;

ലോകം രംഗം, നരന്മാർ നട്‌രിതുവളരെ
സ്സാരമാം തത്വമെങ്ങോ—

പോകട്ടെ; മാംസമേദോമലകലിതമുടൽ—
ക്കെട്ടിതുത്കൃഷ്ടമാണോ?

15

ധീരശ്രീസർവ്വസൈന്യാധിപന്റെ കരവാ—
ളം,ഴിപന്നുള്ള ചെങ്കോ—

ലിരണ്ടിന്നും നമിക്കാത്തൊരു പഴയ മഹാ
ശക്തി മിത്രേ ജയിപ്പൂ;

സാരജ്ഞ! തൽപ്രയുക്തം നിയമമനുസരി—
ച്ചിന്നു ലോകങ്ങളോരോ

നേരത്തോരോവിധത്തിൽ തിരിയു; മതു തടു—
ത്തിടുവാന്മാവതല്ല.

16

ലാവണ്യം കൊണ്ടിണങ്ങും പുതുമ, കവിത,കൊ
ണ്ടുള്ള സൽകീർത്തി, വിഭവൽ—

ബീഭാഭംകൊണ്ടുള്ള മാന്യസ്ഥിതി, രണപടുതാ—
മൂലമാം വസ്ത്രതാപം

ഈവണ്ണം വർണ്ണനിയം ഗുണമഖിലമൊരേ
വാതിലിൽ തട്ടിമുട്ടി—

ജജീവത്താമാദിമൂലപ്രകൃതിയിലൊടുവിൽ
ചെന്നു ചേരുന്നവല്ലോ.

17

ബാലാദിത്യൻ കരത്താലരിമയോടു തലോ—
ടിടവേ പാടലശ്രീ—

ലീലാരംഗം പ്രഭാതപ്രകൃതിയുടെ മൃദു—

സ്തിഗ്ദ്ധഗന്ധം കണക്കേ

മേലാലെയ്ത്തും വിപത്തിൻവിപുലതയെ വിചാ—
രിച്ചുനോക്കുന്നതിന്നും

മേലാതേ നിന്നൊടുക്കും പടുമുടലുപനിർ—
പ്പുവ ചുംബിച്ചിടുന്നു.

18

കാമൽപ്പൂവെണ്ണിലാവിൽക്കുളിർമയോടു കുളി—
ച്ചൊട്ടു മൃദം പ്രസ്തുത

ക്ഷൗരം ചാന്തിസ്സുഗന്ധപ്പെട്ടിവിതറി വിള—
ങ്ങുന്ന മല്ലിമതല്ലി:

ആമട്ടച്ചയ്ക്കുണങ്ങിക്കരിയുമുടലുപ—

ഞ്ഞെന്നുചിറ്റു വിഴം

തുമഞ്ഞിൻ തുള്ളിയാലേ വിമലമതി വൃഥാ

തന്നെ ബാഷ്പം പൊഴിപ്പു.

19

നാദാന്തബ്രഹ്മനിഷ്ഠാവഴിയിലകുമാ—

ച്ചേവമോത്താലുമിന്നെൻ—

വേദാന്തക്കണ്ഠവെളിച്ചം വിരഹമഷി പിടി—

ച്ചൊന്നു മങ്ങുന്നുവെങ്കിൽ

വാദാത്മം ഭണ്ഡമേന്തും യതികളുടെ വെറും
കാവിമുണ്ടുഗ്രസംഗം—

ത്തിരോഹംകൊണ്ടു നീട്ടും രസനകളെ മുറയ്ക്കും
ത്ര നാൾ മൂടി വെക്കും? 20

പാതിപ്രത്യുപതാപക്കൊടിയുടെ ചരടേ!
ദുഷ്ടിയിക്കാർന്നു തട്ടി

പാതിശൃംഖന്ന നിശ്ചയിച്ചുകെട്ടിയിട്ടിരിക്കുന്നു—
സ്വാധ്യമല്ലെന്നിരിക്കേ

പാതിപ്പെട്ടും ഭവച്ചുങ്ങലവലയിലക—
പ്പെട്ടു കാലാലയത്തിൽ

വാതിൽക്കൽപോയി മുട്ടിത്തിരിയെവരുമൊരൻ
ജീവിതം ഭാരഭൂതം. 21

നീലക്കാർ മൂടി മങ്ങുന്നിതു മതി; കൊടുത്താ
മിന്നൽപായുന്നു നാഡി—

ജാലത്തിൽക്കൂടി; ദീർഘശ്വാസനനിളകവേ
ബാഷ്പവർഷം വരുന്നു;

പാലഞ്ചും വാണിയാളേ; തവ വിരഹവിചാരം—
രാംബുധിക്കോളിളക്കം

കാലത്തിന്നൊത്തിരിപ്പു! കണവരുടെ കരൾ—
ക്കെട്ടിതാ പൊട്ടിയല്ലോ! 22

പ്രാലോയക്കട്ടപോലെ പരിമുറ്റലതവു—
ണ്ടെന്നുമാധംബരത്തിൽ—

ക്കാലേ വെക്കൊതെ, നൈസർഗ്ഗികമുധരിമയെ—
ത്തൻകളിത്തോഴിയാക്കി

മാലേയം മന്ത്രമായോരണിയലൊട്ടു മുഖാ-

ബ്ജത്തിലാത്മപ്രസാദം

മേലേമേലേ വളർത്തിബ്ഭവതി ഭൂവനരം-

ഗത്തിൽ നന്നായ്വിളങ്ങി. 23

ഞാനോ നിർക്കെട്ടിമുട്ടുന്നൊരു നയനതടം

വിങ്ങി മങ്ങിക്കുഴങ്ങി-

പ്രീനോൽക്കണ്ഠാപരിതൻ വിരഹവിധൂരതാ—

ധൂസരാംഗങ്ങളോടേ

മാനോഭംകണ്ണി! മുളളും ചരലുമിടകല-

നുള്ള മാഗ്ഗം ചവിട്ടി-

ഞാനോരോ ജീവിതായോധനമുറിവുകുള-

രോദിവാടേണ്ടി വന്തു. 24

പ്രാതഃകാലം വരുമ്പോൾത്തവചരമകഥാ

സ്മാരകംപോലെ പാടും

ഗീതത്തെക്കൊണ്ട ഘണ്ടാമണി, വെളിയിലയ-

ച്ചൊരു ഞാനൊറ്റയായി

പ്രേതത്തെപ്പോലെ മുറുത്തണയുകിലൊളിവ-

രോമനക്കാരറു പുൽകം

കൈതപ്പുവെന്നെന്നോക്കി രൂപയൊടപഹസി

ചിട്ടമേ വാമേലി. 25

വാതവ്യാസംഗമുലം വിറയടയ പൂരാ-

രാമവല്ലികുലത്തെ

സ്ഫീതസ്നേഹം തലോടിപ്പലപൊഴുതു പയോ

ധാര താനേ നടത്തി

ആതങ്കം മാറ്റുമാളേ! തവ തനുഭവമാ-
 യുള്ള വെണ്ണിർ കിടക്കെ
 പ്രേതക്കാട്ടിൽ കടത്തും കരവുമവലമ-
 ല്ലോഷധീശന്നു മേലിൽ.

26

സാനന്ദം സുപ്രഭാതോദയ മഹിമപുക-
 ഴ്ത്തുന്ന പക്ഷിപ്രജത്തിൻ
 ഗാനത്താലോ ഗവാക്ഷം വഴി ദിനമണിതൻ
 കൈകളാൽ പുൽകയാലോ
 തേനഞ്ചും വാണിയാളേ! ചുടലയൊട്ടു സമീ-
 പിച്ച് നിൻ ദീർഘനിദ്ര-
 യ്ക്കുനം പറ്റിപ്പ; നിൻകണ്ണുകൾനിറയതിനിയോ
 ഗത്തിനാൽ മുദ്രിതങ്ങൾ.

27

(വി. സി. ബാലകൃഷ്ണപണിക്കർ

ആശ

ജീവതത്രികൾ തൂക്കം, നിസ്തലഗിതം കേട്ടു
 ഭാവിയെച്ചിന്തിക്കാതെ ഭാസുരപ്രഭാതത്തിൽ
 മർത്ത്യമാനസമാകും പന്നഗശ്രോഷൻ നിജ-
 പത്തിയും പൊക്കിപ്പിടിച്ചാടുന്നു ജാതോന്മേഷം.
 ആടലിലാനന്ദം കണ്ടുള്ളതിൽ പരിതൃപ്ത-
 മാകമാ ഭുജംഗത്തെ കൊത്തിക്കൊണ്ടുയച്ചവൻ
 പൊക്കത്തിൽ വിഹരിക്കുമാശയാം പരന്തെന്നും
 തക്കവും നോക്കിത്താണും പൊങ്ങിയുമാകാശത്തിൽ;
 ചിലപ്പോൾ കരസ്ഥമാം പന്നഗം താഴെ വീഴും
 ചിലപ്പോൾ വൻതാപത്താൽ തൻപത്രം കരിഞ്ഞിടും.

എങ്കിലും തെല്ലുപോലും പിന്തിരിഞ്ഞിടാതിര
തൻകൊക്കിലാക്കാനാണപ്പക്ഷിതൻപരിശ്രമം!
മതിയെന്നാശേ, നിന്നെക്കൂടിയും വിഴുങ്ങുവാൻ
ചതിയെന്നൊരാളുണ്ടു;—കാലമാം കാളസർപ്പം....!!

ഇടപ്പള്ളിയുടെ കൃതികൾ)

(ഇടപ്പള്ളിരാഷ്ട്രവൻപിള്ള

രജനി

1

താരാമാലാവിരാജത്ഗുഹനഘനകലേ:

യാമിനി കാമിനി! നി—

യാരാലെന്നു നേരം വിധുമുഖി! വികസി—

ക്കുന്നിതൂർ കൈരവം മേ!

നേരാം സൗന്ദര്യസാരം സ്മൃതരമറിയി—

ക്കുന്ന നിൻ സംഗമത്താ—

ലാരാജിപ്പു പ്രശാന്തപ്രകൃതി; സുകൃതികൾ—

ക്കുസവം തപസ്വമക്ഷം!

2

മുല്ലപ്പൂവിൻമണം പൂണ്ടിളകി വരുമിളം—

കാറ്റിലൂറും മുഴുത്തോ—

രല്ലുപാമ്പിൻ പടംതാഴ്ന്ന ശമവിഭവേ!

കോമളശ്ശാങ്കളാംഗി!

ചൊല്ലപ്പെട്ടോരു വൃന്ദാവനസുരഭികളി—
 നാത്തജാസൗഭഗത്തിൻ,
 ചെല്ലസ്സന്താനമല്ലി ശുഭവതി! ഭവദോ—
 ഋഷിമെൻ മോക്ഷമാഗ്നം!

3

നീതാനെൻ ജീവിതാർദ്ധം നിയതമായി! നിശാ—
 നായികേ! കായകല്ല—
 ശ്രീതാപം വിശുദ്ധം നീ പരമഭൂമി മമാ—
 യസ്സിരട്ടിച്ചിട്ടുന്തു!
 വീതാതകം തവാങ്കേ വിനിഹിതശിരസാ
 വിശ്വസമ്മോഹനേ! ഞാ—
 നേതാനം നേരമേൽപ്പൂ ദിനമനു കനക—
 സ്വപ്നസായുജ്യസൗഖ്യം!

4

ലോകത്തിൻ കണ്ഠയക്കും തവതിമിരമണി
 പ്പിഞ്ചരികാചാലനത്താ—
 ലാകരൂപപ്രസംഗസൗധോത്സവകലവി പുല—
 ര്ത്തും മഹാമായികേ! നീ
 ശോകപ്രേതാളിബാധയ്ക്കു രുതിയരുളിയെൻ
 ചേതനശ്ലേകീയാലും
 പാകംപോൽ നിത്യമാദ്യുത്ഥമികബലമുപകിൻ
 തോഷസമ്പോഷണാർത്ഥം!

5

ചേലില്ലാകെക്കുറ്റപ്പാണെവനമൊരു വെറു—
 പ്പേകമെന്നല്ലൊരോരോ—
 മാലിൻ വേരാണു നീയെന്നിതി പലതുമുര—
 ജ്ജ്ഞ മാലോകരെന്നാൽ,

പിലിക്കാർവർണ്ണവർണ്ണം രാജാവി വടിയെഴും
 നിന്നെ ഞാൻ, മനുവിട്ടാൽ
 മേലിൽക്കാണ്ണെ വിശ്വപ്രകൃതിയുടെ തനി—
 ചിഹ്നായായെണ്ണിടുന്നേൻ!

6

ലാവണ്യോല്പാസശോഭാഭികളിഹ പകലിൽ—
 പകലാണൊക്കെ, രാവേ!
 നീ വന്നാലെത്തുമോരോ കരുമനയിരുളി—
 ഒന്നാത്ത നിൻ വൃത്തിയാലേ
 ഈവണ്ണം പേടിച്ചുണ്ടോരിവനു തവ സുഖ—
 രുണോല്പാസദ്രിപ്പുലോകം
 കൈവന്നു ജീവിതത്തിൻ മുമ്പശവുമിതേ
 മാതിരിക്കായിരിക്കാം!

7

സ്വച്ഛിദ്രഭാവനാനിശ്ചിതമിഹ പകലിൽ—
 സ്വാതന്ത്ര്യസങ്കേതനിധം
 തുച്ഛം ഭേദിച്ചു പൊങ്ങുന്നതിനമരവനം
 താരകാകോരകാഡ്യം
 സ്വച്ഛിദ്രം നിൻനിത്യസത്യോജ്വലവിപുല സുഖ—
 രുണാന്തരീക്ഷത്തിൽ മേന്മേ—
 ലച്ഛിദ്രനാഭം രചിച്ചെൻ രജനി! ഭവതിയി—
 ണ്ടേകണം നാകസൗഖ്യം.

പി. ശങ്കരൻനമ്പ്യാർ

അയൽവക്കം

ചുറ്റുമിഹത്തിന്നു കൂറൻ കന്മതിൽകെട്ടി—
ചെറുമന്യരമായിട്ടിപ്പൊടില്ലാതാക്കാൻ
ഒട്ടുമേവെളിച്ചവും കാരുമേൽക്കാതെ, തഴു—
തിട്ടു ജാലകങ്ങളും വാതിലും ബന്ധിക്കുവാൻ

അത്രമേലവദ്യമോ ബാഹ്യമാനവലോകം?
മിത്രബാധവച്ചുദത്തിന്നുതെന്നെൻറഹമോ?
വീശട്ടേ ചതുരന്തമാരുതനെൻ തോട്ടത്തിൽ;
വൈശ്വദ്യമെൻ മുറത്തിനേകട്ടെ ദിവാകരൻ;

ഭീഷ്മാക്കട്ടെ താരാപഥത്തിൽ നിന്നെന്വാടും
വ്യാപ്തമാം പ്രകാശത്താലെൻറ വിടെല്ലാടവും;
കൈവിളക്കിലെച്ചെറുനാളത്തിനെളുതല്ല
ജീവിതസന്ധാരണോചിതമാമൊളി തുകാൻ.

പനിനിർപ്പുവിൻ മണമോറുകൊണ്ടയൽവിട്ടിൽ
വനികയ്ക്കകം പെരുമാറിടും ചെറുതെന്നൽ
അനിയന്ത്രിതമിങ്ങും വന്നു മാലതിപ്രതാ—
നിനിയെപ്പണരട്ടേ സമഭാവനയോടേ.

നിതരാം നിർലോപനാമജ്ജഗൽപ്രാണൻ തൊട്ടാൽ
ക്ഷതമേൽക്കുകയില്ലാ സൗമന്യത്തിന്നൊട്ടും.

നൈമിശാരണ്യത്തിലെപ്പൂർവതാപസർക്കുണ്ടു
ഭൂമിയിലല്ലല്ലോ നാം നാഥം കഴിക്കുവതിപ്പോൾ.

അന്നത്തെ ലോകം 'ജംബുദീപ'—ഭാരതവർഷം
 ഇന്നതിൻ പരിധി സ്പർശ്ണവതിത്തോളം!
 ഭൂവലയത്തിൻ പ്രാസമത്ര മേൽ വർദ്ധിക്കിലും
 കേവലമയൽവക്കക്കാർ നമുക്കെല്ലാവരും.

വി. ഉണ്ണികൃഷ്ണൻനായർ

പ്രഭാതഗീതം

ജയിക്ക ജനമനോനേതാവേ, ജയിക്ക നീ
 ജയിക്ക ഭരതോർച്ചീഭാഗ്യത്തിൻ വിധാതാവേ;
 മഞ്ഞണിഞ്ഞിടം ഗിരിപുംഗവൻ തന്നിൽനിന്നും
 മജ്ജുതരമായ മലയാദ്രിയിൽനിന്നും

അന്തരീക്ഷത്തെയാകെ ശ്ശുദ്ധമാക്കിയുകൊണ്ടു
 പൊന്തി നിൽക്കുന്ന നിന്റെ പുണ്യമാം തിരുനാമം.

തീലിമതെളിയുന്ന കാളിന്ദീജലത്തിലും
 പാലിനോടൊക്കും ദിവ്യജാഹ്നവിപയസ്സിലും
 തിരമാലകൾ തല്ലിയാർക്കുന്ന കടലിലും
 തിരളുന്നുണ്ടു നിന്റെ പുണ്യമാം തിരുനാമം.

അത്തിരുനാമത്തിങ്കൽപ്പഞ്ചാബും സിന്ധുതാനും—
 മത്രയുമല്ല വംഗകലിംഗചോളാദിയും

സതപരമുണർന്നു നിൻ ദിവ്യഗാഥകൾ പാടി
യൊത്തൊരുമിച്ചു നിൻ ഓയാശിസ്സിനത്ഥിക്കുന്നു.

ജയിക്ക സർവ്വഭവ്യദാതാവേ, ജയിക്ക നി
ജയിക്ക ഭരതോർവിഭാഗ്യത്തിൻ വിധാതാവേ! 1

നിന്നുടെ വിളിയൊച്ച കേട്ടുകൂട്ടുമ്പോൾത്തന്നെ
ഹിന്ദുക്കൾ, ബുദ്ധ, ജൈന, ശിവന്മാർ, പാരസികർ

എന്നല്ലാ മുസൽമാന്മാർ ക്രിസ്തീയരിവരെല്ലാ—
മൊന്നൊഴിയാതെ പൂർവപശ്ചിമദിഗ്വാസികൾ

ഒന്നിച്ചു നിന്റെ ദിവ്യസന്നിധൗപന്നിടുന്നു
കുന്നിക്കും പ്രേമമേകികരിച്ചു നിന്നിടുന്നു.

ജയിക്ക സുജനൈക്യദാതാവേ, ജയിക്ക നി
ജയിക്ക ഭരതോർവിഭാഗ്യത്തിൻ വിധാതാവേ! 2

പാതവുമുത്ഥാനവും കലൺ കാലമായ
പാതയിലൂടെ യാത്രക്കാരെ നി യുഗം തോറും

സൈപരമായ് നയിച്ചുകൊണ്ടിരിപ്പു ചിരന്തന—
സാരഥേ, തവ ചക്രനിർഗ്ഘോഷം മുഴങ്ങുന്നു

ജീവികൾക്കാവത്തിലും ഘോരവിപ്ലവത്തിലും
ജീവനപ്രഭം നിന്റെ ശംഖൊലി ശിവങ്കരം.

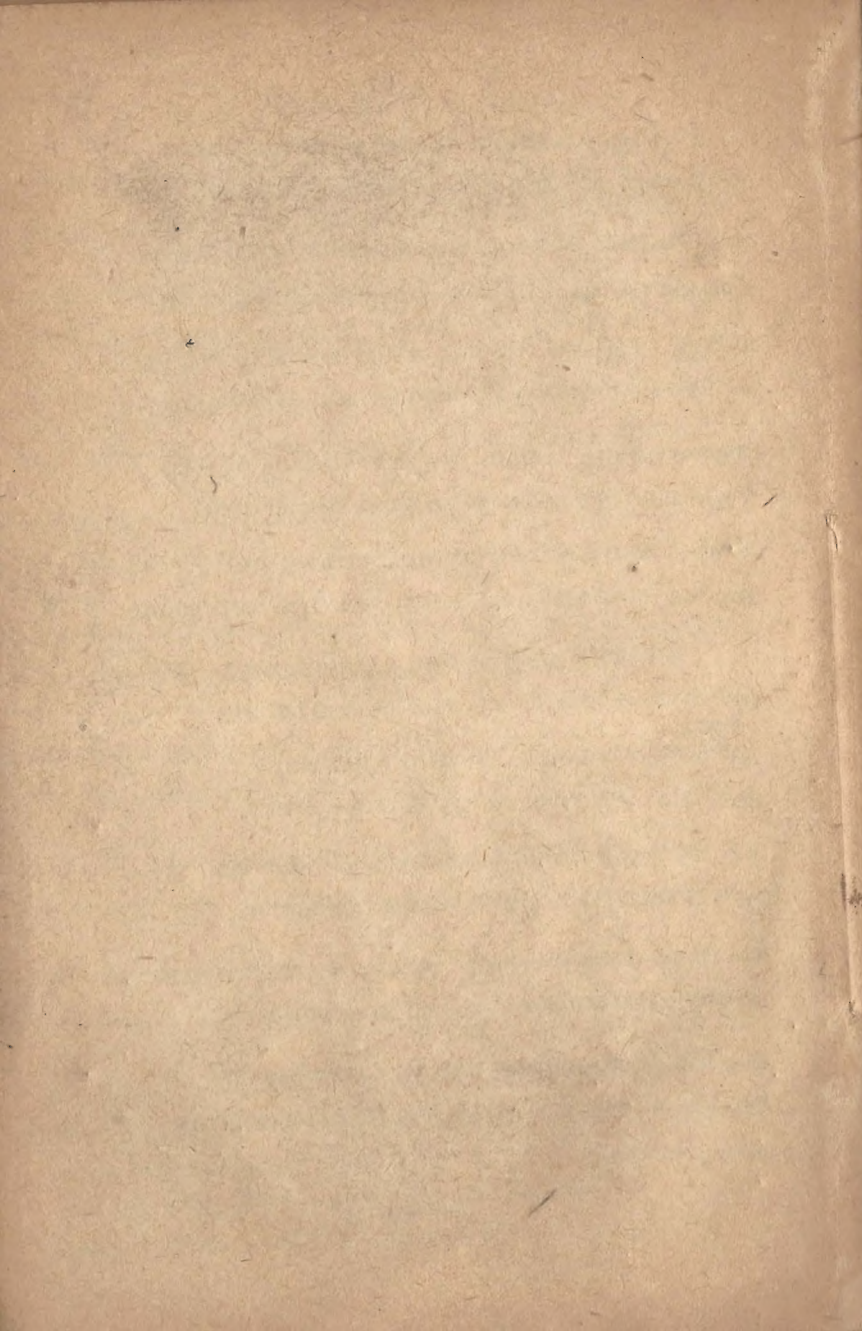
ജയിക്ക സർവ്വതാപത്രാതാവേ, ജയിക്ക നി
ജയിക്ക ഭരതോർവിഭാഗ്യത്തിൻ വിധാതാവേ! 3

കാളമേഘങ്ങൾ തിങ്ങി ചിങ്ങിയ ഭയങ്കര —
 കാളരാത്രിയിൽ മുർഛകൈകൊണ്ടു മഴൽപൂണ്ടും
 വല്ലായ് മയ്ക്കടിപെട്ട ലോകത്തെ നിർന്നിമേഷ —
 മെല്ലാനേരവും നോക്കിക്കൊത്തുകൊണ്ടിരുന്നു നി
 ഇടയ്ക്കു ഭുസ്സുപപ്നങ്ങൾ കണ്ടുകൊണ്ടുഴൽപ്പെട്ട
 കിടക്കും പാവങ്ങളാം തന്നുടെ കിടാങ്ങളെ
 ആമയമെന്യേ ഹന്ത! മടിയിൽവെച്ചു പൂർണ്ണ
 പ്രേമരൂപിണിയായ മാതാവേ, രക്ഷിച്ചു നീ
 ജയിക്ക ജഗദുക്താകർത്താവേ, ജയിക്ക നീ
 ജയിക്ക ഭാരതോർവിഭാഗ്യത്തിൻ വിധാതാവേ

4

കഴിഞ്ഞു രാത്രികാല, മുദയാലോപരി
 വഴിഞ്ഞ കാന്തിയോടു മാദിത്യനുദിക്കുന്നു;
~~പാടൻ~~ പാവകൾ, ജീവനസുധാരസം
 കൂടുന്ന പുണ്യവായു വീശുന്നു മന്ദം മന്ദം;
 ചിരനിദ്രയിൽനിന്നു ഭരതാവനി നിന്റെ
 കരുണാരുണരാഗമോദണർന്നെഴുന്നേറു;
 വെരുകും ഭക്തികൊണ്ടു നമുമാം മെലവി നിന്റെ
 ചരണപത്മത്തിങ്കലർപ്പിച്ചു മരുവുന്നു;
 ജയിക്ക രാജാക്കൾക്കു രാജാവേ, ജയിക്ക നീ
 ജയിക്ക ഭാരതോർവിഭാഗ്യത്തിൻ വിധാതാവേ
 കാവ്യോപഹാരം) (കുറിപ്പൊത്തു കേശവൻ നായർ

5

Printed at
The Malayala Manorama Press,
Kottayam.
